

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΜΑΣΚΑ" #5
Μετάφραση: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ APRIL 2016 - No 2

Ο Τίγρης της
Κίτρινης
Θάλασσας

ΥΠΟ
LUIGI MOTTA



ΟΛΑΚ, ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ - υπό Harold Cruicksank
ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - υπό John Hawkins

Φωτογραφική αναπαραγωγή κειμένων (scanning) από το πρωτότυπο τεύχος αρ.5
του περιοδικού ΜΑΣΚΑ (1946)

© copyright κειμένων: Στέλιος Ανεμοδουράς

© copyright ψηφιακής επεξεργασίας: baoula.blogspot -Short Stories

13 Μαρτίου 2016

Πληθωρική είχε υπάρξει η πρώτη παρουσία του Στέλιου Ανεμοδουρά στον χώρο της λαϊκής λογοτεχνίας.

Ήταν στο 5ο τεύχος του περιοδικού “Μάσκα” της δεύτερης περιόδου της κυκλοφορίας του (1946). Το ντεμπούτο του ήταν μεταφράσεις τριών διηγημάτων από αμερικάνικα pulp περιοδικά, που αν κρίνει κανείς από τη γραμμή των συνοδευτικών σχίστων θα πρέπει να ήταν της δεκαετίας του '30. Εκτίμηση που τεκμηριώνεται και από άλλα στοιχεία.

Το πρώτο από τα τρία διηγήματα του τεύχους επιγράφεται “Ο Τίγρης της Κίτρινης Θάλασσας”. Είναι πολύ σύντομο (και αφελές, ας προσθέσουμε). Ένας νεαρός Κινέζος μεταμφιεσμένος σε... σαμουράι παίρνει εκδίκηση για τη δολοφονία του πατέρα του και του γέρο-έμπορου που τον είχε υπό τη προστασία του, σκοτώνοντας τον Κινέζο αρχιπειρατή που τους είχε δολοφονήσει για να κλέψει την περιουσία τους.

Ωστόσο, αν δεν πρόκειται για συνωνυμία το πρωτότυπο κείμενο το υπογράφει ο Luigi Motta (1881-1955) ένας γνωστός Ιταλός συγγραφέα περιπετειωδών μυθιστορημάτων, που τα έργα του θυμίζουν θεματικά Εμίλιο Σαλγκάρι, στη σκιά του οποίου δημιούργησε. Ο Ανεμοδουράς υπογράφει τη μετάφραση ως Αν. Στελ.

Το δεύτερο διήγημα --αισθητά μεγαλύτερο-- έχει για πρωταγωνιστή έναν γιγαντώσωμο άσπρο λύκο στα δάση του Καναδά τον Όλακ.

Οι περιπέτειες του Όλακ, και της αγέλης που ηγείται, θα εμφανιστούν αρκετές φορές στα επόμενα τεύχη της “Μάσκας” σχεδόν πάντοτε σε μετάφραση του Ανεμοδουρά. Σε αυτό το επεισόδιο περιγράφεται η προσπάθεια ενός ύπουλου κυνηγού να σκοτώσει τον Όλακ για να εμπορευθεί το πανέμορφο τομάρι του. Η ιστορία, με τίτλο “Όλακ, το Άσπρο Φάντασμα” υπογράφεται από τον Harold Cruicksank (1893-1965) γνωστό Καναδό συγγραφέα, του οποίου οι ιστορίες, κυρίως, περιστρέφονται γύρω από την άγρια ζωή στα καναδικά δάση ή γύρω από περιπέτειες της έφιπτης καναδικής αστυνομίας τω δασών. Ο Ανεμοδουράς υπογράφει τη μετάφραση και πάλι ως Αν. Στελ.

Η τρίτη ιστορία με τίτλο “Το νησί των Θησαυρών” --Όχι, δεν πρόκειται για το γνωστό πειρατικό μυθιστόρημα του Ρόμπερτ Λιούις Στίβενσον-- βρίσκεται πιο κοντά στο πνεύμα των ιστοριών της “Μάσκας”, από όσο οι δυο προηγούμενες, ενώ ο πρωταγωνιστής είναι κλασικό πρότυπο “μασχικού” tough guy. Παρ’ όλα αυτά, δεν θα κατηγοριοποιούταν εύκολα σε κάποιο από τα υπό-είδη της αστυνομικής παραφιλολογίας. Είναι περιπέτεια σε κάποιο ιδιωτικό νησάκι, όπου ένας μηχανικός-τυχοδιώκτης προσπαθεί, για λογαριασμό του κληρονόμου-εργοδότη του, να εντοπίσει σε ποιο σημείο του νησιού ένας γέρο-παράξενος βαθύπλουτος έχει κρύψει την κληρονομία του. Οδηγός στην έρευνά του οι γριφώδεις οδηγίες σε ένα σημειωματάριο... Ένα σημειωματάριο που προσπαθεί να το οικειοποιηθεί μια αδιάστακτη συμμορία.

Η ιστορία υπογράφεται από τον John Hawkins, που αν είναι υπαρκτό πρόσωπο και όχι ψευδώνυμο, δεν φαίνεται να κέρδισε δάφνες από τη συγγραφική του συνεισφορά στο είδος. Η μετάφραση αυτή τη φορά υπογράφεται με το κανονικό του όνομα του μεταφραστή: Στέλιος Ανεμοδουράς.

Γιώργος Βλάχος

Ο ΤΙΓΡΗΣ ΤΗΣ ΚΙΤΡΙΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Υπό ΛΟΥΪΤΖΙ ΜΟΤΤΑ

“Ένας νεαρός Κινέζος μαθαίνει τ’ όνομα του στυγερού δολοφόνου του πατέρα του και σφετεριστή της πατρικής του κληρονομιάς και παίρνει την εκδίκησι με τó χέρι του...”



Ο ΤΑΟ-ΛΙΝ ήταν ένας νέος ψηλός, ρωμαλέος, με ανοιχτόκαρδο πρόσωπο. Ο πατέρας του κατόγταν από μια οικογένεια Μανδαρινών, μα ή ζωή τόν έκανε να ξεστρατίση από τη σταδιοδρομία της ανώτερης κρατικής υπαλληλίας και να γίνει ένας πλούσιος έμπορος του Πεκίνου.

Ο πατέρας του όμως μια μέρα πέθανε ξαφνικά από έναν θάνατο μυστηριώδη. Μυστηριώδες ήταν επίσης τó γεγονός ότι, παρ’ όλα τά πλούτη του, ό πατέρας του δέν του άφησε πεβαίνοντας παρά λίγα μόνο κτήματα και καθόλου λεφτά.

Όταν ό πατέρας του πέθανε, τόν πήρε στο σπίτι του και τόν περιέθαλψε ένας φίλος της οικογενείας, ένας έμπορος άρωμάτων, πολύ γέρος, πού είχε άλλ-



λοτε πολλές έμπορικέσ σχέσεις με τόν πατέρα του Τάο-Λίν. "Ετσι, ό Τάο-Λίν είχε περάσει τά έφηβικά του χρόνια βοηθώντας τόν ευεργέτη του στή δουλειά του.

"Ενας όμως ήταν ό σκοπός τής ζωής του, ό σκοπός και τής παραμικρής πράξεώς του: Νά ξεδιαλύνη τό μυστήριο του παρελθόντος, νά μάθη γιατί ό πατέρας του είχε πεθάνει τόσο μυστηριωδώς και γιατί τά πλούτη του είχαν έτσι παράδοξα εξαφανιστή.

ΜΑ νά, πού, ξαφνικά, ένα τρομερό δράμα έβγαλε έναν καινούργιο σταθμό στή ζωή του.

"Ενα βράδυ, καθώς γύριζε στό σπίτι του ευεργέτη του, είδε ένα μεγάλο πλήθος μαζεμένο έξω από τό μαγαζί του γέρο έμπορου. Προαισθάνθηκε κάποια μεγάλη συμφορά και ώρμησε ανάμεσα στό πλήθος. "Ακουσε φωνές νά μιλάνε γιά θάνατο, γιά έγκλημα... Πραγματικά, ό πλούσιος έμπορος είχε βρεθθί σκοτωμένος, δολοφονημένος από μία μυστηριώδη μαχαίριά.

"Ό Τάο-Λίν άρχισε τότε νά προχωρή σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά τούς ανθρώπους, μά ξαφνικά ένα χέρι τόν έπιασε από τόν ώμο και του ψιθύρισε σι' αúτι:

— "Αν αγαπάς τή ζωή σου, μήν προχωρήσ άλλο. "Ακολούθησέ με και θά τά μάθης όλα!

"Εστράφηκε και είδε έναν άνθρωπο με πλατό χαλκόχρωμο πρόσωπο, με σπινθηροβόλα μάτια, πού τόν κύτταζε με τήν άνεξερευνητή απάθεια τής κίτρινης φυλής. "Ενοίωσε νά τόν τραβάη άλλόκοτα τό βλέμμα αυτό και άκολούθησε τόν άγνωστο σάν αυτόματο.

Βγήκαν από τό πλήθος και πήγαν σέ μία έξύλινη ταβέρνα γεμάτη καπνούς όπιο, φωνές και κάθε είδος ανθρώπων, πού μιλούσαν φωναχτά.

— "Ακουσέ με, είπε σιγανά ό παράξενος άνθρωπος. "Εσύ δέν με ξέρεις, μά ήμουν φίλος του πατέρα σου και ξέρω πώς άξιζεις και πόσο έχεις ψάξει γιά νά λύσης τό μυστήριο του θανάτου του. "Εγώ τά ξέρω όλα. Είναι σάν νά σου μιλάη ένας μεγάλος Λάμα. "Ημουν φίλος

του πατέρα σου και του πλούσιου έμπορου, πού σέ άνέθρεψε σάν παιδί του. Μπόρεσα νά έκτιμήσω τήν καρδιά του και νά φυτέψω μέσα μου τό φυτό του μίσους.

— Πώς! Μισούσες λοιπόν τόν πατέρα μου;

— "Όχι, τόν αγαπούσα.

— "Ε, τότε;

— Μισώ έκείνον πού τόν σκότωσε.

— "Ωστε λοιπόν τόν σκότωσαν τόν πατέρα μου! Και ποιός;

— "Ό Γουέν-Κούμ.

— "Ό Γουέν-Κούμ! Μά αυτός...

— Αυτόσ είναι ή ένσάρκωσις του Κακού. Είχε πολλές έμπορικέσ σχέσεις με τόν πατέρα σου και με τόν γέρο έμπορο. Τούς σκότωσε και τούς δύο. Τόν έναν με δολητήριο και τόν άλλον με τό μαχαίρι, γιά νά τούς πάρη τά πλούτη τους. Νά, γιατί είσαι φτωχός!

— "Α!, έκανε υπόκωφα ό Τάο-Λίν. Ξέρεις; Ξέρεις λοιπόν; Πέσ μου: Πού βρίσκεται ό Γουέν-Κούμ;

— Ξέρω. Μά πρέπει νά έχρησ ύπομονή. Είναι μία γέριχη άλεπού και δέν είναι εύκολο νά τόν χτυπήσης...

— Θά σου δώσω ό,τι θελήσης... Πέσ μου, πέσ μου πού είναι ό Γουέν-Κούμ!

— Δέν θέλω τίποτα... "Η καρδιά σου θά σου πη, όταν έρθη ή ώρα, πώς πρέπει νά με άνταμείψης.

— Μά... εσύ ποιός είσαι; ρώτησε ό νεαρός Τάο Λίν, πού ύποψιάστηκε κάτι ξαφνικά.

"Ό άγνωστος τόν κύτταζε διαπεραστικά.

— "Όχι, μη φοβάσαι!, είπε έπειτα καταλαβαίνοντας τήν αίτια τής ξαφνικής άλλαγής του νέου. Θά τά μάθης όλα. "Ακου! "Ονομάζομαι Κουάγκ. "Αγαπούσα τόν πατέρα σου. Ξέρω πώς, πριν πεθάνη, ό πατέρας σου έγραψε τήν τελευταία του σκέψι (*) και τήν έμπιστεύθηκε στόν γέρο έμπορο, τόν φίλο του, γιά νά τή φυλάξη. "Ετσι τό ντοκουμέντο πού άποδεικνύει τά πλούτη σου εξαφανίστηκε...

— Μά πού είναι ό Γουέν Κούμ;

(*) Τελευταία σκέψι λέν οι Κινέζοι τή διαθήκη.

Πές μου το και θα σου δώσω τα μισά απ' δσα θα πάρω.

— Δέν θέλω τίποτα. Θέλω μόνο την έκδίκησι. 'Ο Γουέν-Κούμ, ο προδότης, με πρόδωσε κι' έμένα. Ξέρωντας πώς ήμουν έν γνώσει τής προδοσίας του και τών έγκλημάτων του, με κατήγγειλε ως δολοφόμο του πατέρα σου. 'Η άστυνομία με καταδιώκει... Γι' αυτό ζώ έπάνω σέ καράβια, περνώντας από τδνα στ' άλλο πλοίο χωρίς νά πατώ τδ πόδι μου στή στεριά. Μά ο Γουέν-Κούμ δέν θα μπόρеше νά μάς ξεφύγη!

— 'Οχι, άν μου πής πού βρίσκεται, φώναξε ο Τάο-Λίν.

— 'Ε, λοιπόν μάθε πώς έχει άγοράσει την παγόδα του Φά-Κά. Είναι ένας παλός ναός τών Λάμα. 'Ο Γουέν-Κούμ τόν έχει έπισκευάσει και ζή εκεί με την ώραία Τά-Σίγκ, πού την κρατάει σκλάβα του και την τρομοκρατεί με άπειλές θανάτου. Αυτή μου τά άπεκάλυψε όλα. 'Ο Γουέν-Κούμ είναι άρχηγός κουρσάρων και άνήκει στή μεγάλη συμμορία του Κόκκινου Χρυσάνθεμου... Είναι πανίσχυρος... Γι' αυτό πρέπει νά προσέξωμε πολύ, για νά μην πέσωμε θύματά του κι' έμεις.

— 'Εγώ θα τά κανονίσω, Κουάγκ. Θα είμαι ευλόγιστος σάν τίγρης και πονηρός σάν τίγρης. Θα μεταμφιεσθώ έτσι, ώστε κανείς δέν θα μπόρеше νά με γνωρίση. Θα φτάσω ως τόν ίδιο τόν Γουέν-Κούμ.

— Θα σέ συνοδεύσω.

— 'Οποτε θέλεις.

— Αύριο βράδυ. 'Όταν τδ φεγάρι θα φανή στόν όρίζοντα, θα σέ περιμένω κοντά στήν παγόδα του Φά-Κά. Τώρα πήγαινε. Μπορεί νά μάς ύποψιαστούν οι άνθρωποι του Κόκκινου Χρυσάνθεμου. Άντίο!

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ήρθε. 'Όταν συναντήθηκαν, ο Κουάγκ ήταν ντυμένος σάν ζητιάνος. Τδ πρόσωπό του ήταν άγνωριστό. 'Ο Τάο-Λίν φορούσε πλούσια ρούχα σαμουράι. 'Εμοιαζε όχι σάν φτωχός κινέζος, μά σάν πλούσιος γιαπωνέζος από ευγενική οίκογένεια.

Είχε στό πλευρό του ένα τεράστιο σπαθί, πού ήταν τρομερό όπλο

για όσους ήξεραν και είχαν τη δύναμη νά τδ χρησιμοποιήσουν.

'Όταν έφτασαν στήν παγόδα, σταμάτησαν. 'Ενα άσθενικό φώς έβγαίνει από μία χαραμάδα ενός παράθυρου. 'Ο Κουάγκ ώδήγησε τόν Τάο-Λίν στό πίσω μέρος τής παγόδας, μπροστά σέ μία πόρτα. 'Εκει χτύπησε δυό φορές σιγανά. 'Επειτα άκουσαν μία φωνή νά ρωτάη:

— Ποιός είναι;

— 'Ερχόμαστε από τη Σαγκάη, είπε ο Κουάγκ με άλλοιωμένο φωνή, και σου φέρνομε ένα μήνυμα.

— 'Από ποιόν;

— 'Από τδ Κόκκινο Χρυσάνθεμο!

'Η κλειδωνιά άκούσθηκε νά τρίζει και ή πόρτα άνοιξε. 'Ο Κουάγκ κι' ο Τάο-Λίν μπήκαν μέσα. Πέρασαν από έναν διάδρομο και μπήκαν σέ μία πολυτελή αίθουσα, γεμάτη μετάξι, άσημι και χρυσάφι. 'Ηταν φωτισμένη από πολύχρωμα κεριά.

'Ο Γουέν-Κούμ, ο Τίγρης τής Κίτρινης Θάλασσας, όπως τόν έλεγαν οι άνθρωποι του, δέχτηκε τούς επισκέπτες του. 'Η Τά-Σίγκ τούς σερβίρησε τδ πατροπαράδοτο τσάι, ενώ οι τρείς τους άλληλοκυττάζονταν σιωπηλά με προσοχή. Τέλος ο άρχηγός τών κουρσάρων άρχισε νά μιλάη.

— Τδ Κόκκινο Χρυσάνθεμο στέλνει τδ μήνυμα; ρώτησε. 'Εγώ τδ δέχομαι. Πρέπει λοιπόν ν' άναχωρήσω;

— Ναι, άπήντησε ο Κουάγκ.

— Ποιός με καλεί;

— 'Ο Μεγάλος 'Αρχηγός. Ξέρει πώς ή δουλειά με τόν γέρο έμπορο τών άρωμάτων πέτυχε...

— Με φοβέριζε πώς θα μιλούσε...

Τώρα δέν μπορεί πια νά μιλήση!...

— 'Όπως κι' ο πατέρας του Τάο-Λίν, ξ; πρόσθεσε ο Κουάγκ.

— Ναι, όπως κι' εκείνος... 'Ετσι, μά τόν Βούδδα, θα τελειώση και ο ίδιος ο Τάο-Λίν.

— Πού βρίσκεται αυτός;

— 'Όπου κι' άν βρίσκεται, θα τόν βρω. Τδ Κόκκινο Χρυσάνθεμο θα τόν τσακίση κι' αυτόν.

— Είμαι βέβαιος... 'Ο Μεγάλος 'Αρχηγός, αυτός πού είναι έπάνω απ' όλους, έχει για σένα έναν μεγάλο θαυμασμό. Πρέπει νά πάρης μαζί σου και την τελευταία σκέψη

του πατέρα του Τάο-Λίν.

— Τη διαθήκη του; φώναξε ο Γουέν-Κούμ. Καί τί τή θέλεις ο Μεγάλος Άρχηγός; Δεν είχαμε συμφωνήσει πώς όλα τὰ υπάρχοντα του πατέρα του Τάο-Λίν θά τά-παιρνα εγώ; Ό Τάο-Λίν δεν ξέρει πώς τὰ λεφτά του πατέρα του βρίσκονται ακόμα στις τράπεζες κι' έτσι δεν θά πάη νά τὰ πάρη. Όταν κι' αυτός πεθάνη, θά γίνουν δικά μου..

— Μά θά χρειαστή νά υπογράψω κι' ο Τάο-Λίν γιά νά πάρης τὰ λεφτά.

— Θά τὸ κάνη όταν τὸν παραδώσω στὸν βασανιστή. Μά κι' ἂν ακόμα πεθάνη, θά ἀλλάξω τὰ λόγια τῆς διαθήκης.

— Καί πιστεύεις πὼς ὁ Τάο-Λίν θ' ἀφήσῃ νά τὸν τυλίξης ἔτσι εὐκόλα; εἶπε ὁ νεαρὸς σαμουράι καὶ σηκώθηκε.

Ό Γουέν-Κούμ τὸν κύτταξε κατὰπληκτος.

— Γουέν-Κούμ, συνέχισε ὁ νέος μὲ θαυμαστὴ ψυχραιμία, δὲν θά παίξης μαζί μου ὅπως ἔκανες μέχρι τώρα... Πολλὰ φεγγάρια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ψάχνω νά ξεδιαλύνω τὸ μυστήριό τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα τοῦ Τάο-Λίν. Τώρα ξέρω...

— Τί ξέρεις; μούγγρισε ὁ Γουέν-Κούμ καὶ πετάχθηκε ὀρθίος σὰν θηρίο σφίγγοντας ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι.

— Τώρα ποὺ μπῆκα μέσα στὴ

φωλιά τοῦ Τίγρη, τώρα θά ἐκδικηθῶ γιά τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου. Κύτταξέ με, Γουέν-Κούμ. Εἶμαι ὁ Τάο-Λίν, αὐτὸς ποὺ θέλεις νά πιύσης γιά νά τὸν βασανίσῃς, νά τὸν ληστέψῃς καὶ νά τὸν σκοτώσῃς. Μά αὐτὴ τὴ φορά ἔπαιξες ἄσχημα τὸ παιχνίδι σου!

— Ἐσὺ;! Εἶσαι ἐκεῖνος ὁ καταραμένος; οὐρλιασε ὁ Γουέν-Κούμ.

Καὶ χύμηξε ἐπάνω του σὰν τρελλός, κραδαίνοντας τὸ μαχαίρι. Ό Τάο-Λίν, ἀδυσώπητος σὰν τὸν θεὸ τῆς Ἐκδικήσεως, ἔβγαλε ἀστραπιαῖα τὸ σπαθί του καὶ χτύπησε τὸν Τίγρη τῆς Κίτρινης Θάλασσας στὸν ὦμο. Αὐτὸς ἔπεσε χάμω, σπαρταρώντας καὶ βγάζοντας θηριώδη οὐρλιαχτά. Γύρισε γιά μιὰ στιγμή, τὰ ἀγρία μάτια του στὸν Τάο-Λίν, σὰν νάθελε νά τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ βλέμμα του, κι' ἔπειτα τὰ σκέπασε τὸ σύννεφο τοῦ θανάτου.

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ἕνα μεγάλο καράβι ἄπλωνε τὰ μεγάλα πανιά του καὶ ξεκινούσε γιά ἕνα μεγάλο ταξίδι. Ἐπάνω σ' αὐτὸ βρίσκονταν ὁ Τάο-Λίν, ὁ Κουάγκ κι' ἡ Τά-Σίγκ, ἡ σκλάβά ποὺ ἦταν γεμάτη εὐτυχία γιατί εἶχε βρῆ ἕναν καινούργιο καλὸ καὶ ἴμορφο ἀφέντη τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς καρδιάς της. Τραβούσαν κι' οἱ τρεῖς τους γιά μιὰ καινούργια ζωή, πιδ εὐτυχισμένη.

LUIGI MOTTA

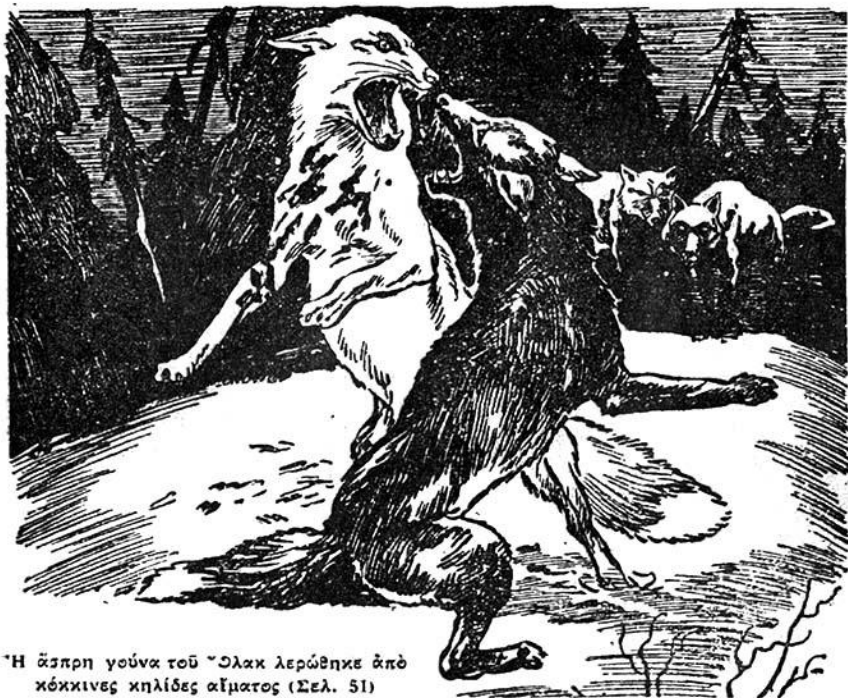
(Μετάφρασις: Ἄν. Στελ.)



ΟΙ «ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ» ΤΟΥ ΝΙΜΠΟΥΣ



ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ



Ἡ ἄσπρη γούνα τοῦ Ὀλακ λερώθηκε ἀπὸ κόκκινες κηλίδες αἵματος (Σελ. 51)

ΤΟ "ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,"

ὙΠὸ ΧΑΡΟΛΗΤ ΚΡΟΥΪΚΙΑΝΚ

Ἄγῶνας ζωῆς καὶ θανάτου μέσα στὴν ἀφιλόξενη ἐρημιὰ τῶν παγωμένων ἐκτάσεων



Ο ΟΛΑΚ, τὸ Ἄσπρο Φάντασμα, ὁ βασιλιάς τῶν λύκων, κυλιόταν ἡδονικὰ ἀνάμεσα στὰ ὑπολείμματα τοῦ τελευταίου θύματός του, ἑνὸς νεαροῦ ἔλαφιου. Ἀπολάμβανε τριβοντας τὴν ὑπέροχη γούνα του στὸ χιονισμένο ἔδαφος. Ἐπειτα γιὰ μιὰ δλόκληρη ὥρα ἔκανε μιὰ προσεκτικὴ τουαλέττα καὶ ἔγλειψε μὲ τὴ γλῶσσα του καὶ τὴν τελευταία τρίγα τῆς ἄσπρης, χιονάτης γούνας του. Ἦταν αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς παράξενες ιδιοτροπιές πού εἶχε τὸ Ἄσπρο Φάντασμα.

Ἐνα ψυχρὸ ἀεράκι, πού σηκώθηκε, ἔκανε τὰ ρουθούνια τοῦ Ὀλακ νὰ ἀ-

νοῖζουν μὲ ἀπληστία. Ἀρκετὲς μέρες τώρα ὁ βασιλιάς τῶν λύκων ἐνοιώθε μιὰ περιέργη ἀνησυχία, ἕνα μυρμήκιασμα σ' ὄλο του τὸ σῶμα. Εἶχε ἀφήσει τὸ κοπάδι του κι' ἔψαχνε νὰ βρῆ μιὰ καινούργια συντρόφισσα. Ὁ χειμῶνας τέλειωνε καὶ ὁ μεγάλος ἀρχηγὸς τῶν λύκων ἦταν χωρὶς γυναίκα. Ἡ τελευταία του συμβία εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ ἕναν κνηγὸ κι' ἔτσι ὁ Ὀλακ εἶχε μείνει μόνος.

Στὸ ἀεράκι ὅμως, πού ὠσμίζόταν τώρα ὁ Ὀλακ, ὑπῆρχε κάτι, πού τὸν ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἀνυπόμονα καὶ νὰ ὑψώσῃ τὸ μουσοῦδι του. Ἐνα μακρόσυρτο, μουσικὸ οὖρλιασμα βγήκε ξαφ-

γκά από τὸ στόμα τοῦ Ἄσπρου Φαντάσματος κι' ἔκανε τοὺς Ἰνδιάνους καὶ τοὺς λευκοὺς κυνηγοὺς τῆς περιοχῆς νὰ ἀνατριχιάσουν.

Ὁ Ὀλακ καλοῦσε τὸ θηλυκό, ποῦ ἡ ὀσμὴ τοῦ πλανόταν ἀόριστο στὸν ἀέρα, σὰν πνεῦμα, σὰν πραγματικὸ ἄσπρο φάντασμα. Ὅταν ἔφτασε σ' ἓνα μικρὸ λιβάδι, σταμάτησε ἀπότομα. Στὸν ἀέρα τώρα ἡ ὀσμὴ τοῦ θηλυκοῦ ἦταν ἀνακατεμένη μετ' τὴν τρομερὴ ὀσμὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Σὲ μιὰ μικρὴ σπηλιά, ποῦ δὲν φινόταν ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ εἶχε σταθῆ ὁ λύκος, ἓνας ἀνδρὰς ἐκάγγαζε βραχνά. Ἔδω καὶ πολὺν καιρὸ εἶχε ὀρκιστῆ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ τομάρι τοῦ Ὀλακ, τοῦ μεγάλου Ὀλακ. Τὸ ὄνομά του ἦταν Τζκ Κράμερ καὶ τὸ ἐπάγγελμά του κυνηγὸς ἀγριμιῶν. Ἦταν ἰδιαίτερα ἐξασκημένος στὸ νὰ πιάνῃ λύκους χρησιμοποιοῦντας γιὰ δόλωμα νεαρὰ θηλυκὰ λυκόσκυλα.

Αὐτὴ τῆ φορὰ ὁ Κράμερ ἦταν σίγουρος πὼς θὰ τὸν ἔπιανε ἢ θὰ τὸν σκοτώανε ἐφέτος τὸν Ὀλακ. Εἶχε ἓνα σπουδαῖο δόλωμα ἐφέτος, ἓνα ὑπέροχο μεγάλο θηλυκὸ λυκόσκυλο, μισοάγριο ἀκόμα, τὴν Ἄκα, ποῦ τὴν εἶχε μεγαλώσει ἡ Ἰνδιάνη γυναίκα του. Ἡ ὀσμὴ τῆς Ἄκα ἦταν ποῦ τραβοῦσε τὸν Ὀλακ καὶ τὸν ἔφερνε κοντὰ στὸν Κράμερ.

Μὰ ὁ Κράμερ δὲν ἤθελε νὰ σκοτώσῃ ἀμέσως τὸν Ὀλακ. Ἦθελε πρῶτα νὰ ζευγαρώσῃ τὴν Ἄκα μετ' τὸν βασιλιά τῶν λύκων, τὸν Ὀλακ, τὸν πῶ ὁμορφο λύκο τῶν παγωμένων ἐκτάσεων. Τὰ παιδιὰ τους θὰ ἦσαν ὑπέροχα λυκόσκυλα, ποῦ θὰ ἔκαναν πλούσιο τὸν Κράμερ. Ἡ Ἄκα θὰ ξαναγύριζε στὴν καλύβα του μετὰ τὸ ζευγάρισμα. Γι' αὐτὸ ἦταν σίγουρος ὁ Κράμερ. Κι' ἔτριβε κιάλας ἀπὸ τώρα τὰ χέρια του μετ' χαρὰ.

Ὅμως ὁ Ὀλακ εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου κι' εἶχε πεσε μπροῦντα, περιμένοντας τὴν ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔχυναν ἓνα κιτρινωπὸ φῶς. Πότε-πότε τὰ χεῖλη του σέρνονταν πρὸς τὰ πίσω, ξεσκαπάζοντας τὰ τρομερά του δόντια καὶ δείχνοντας ἔτσι τὸ μῖσος του γιὰ τὸν ἀνθρώπο.

Ἡ Ἄκα, τὸ θηλυκὸ λυκόσκυλο, μπῆκε τώρα στὸ λιβάδι τρέχοντας. Ὁ Ὀλακ ἀναπήδησε ἐκπληκτος καὶ γοη-

τευμένος. Ποτὲ του δὲν εἶχε ξαναδῆ τόσο μεγάλο καὶ τόσο μεγαλόπρεπο θηλυκό. Μὰ τὰ νεῖρα του καὶ οἱ ἴνες του τεντῶθηκαν ξαφνικά. Ἦταν ἔτοιμος, στὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνησι, στὸν παραμικρὸ ὑποπτο ἦχο, νὰ ἐξαφανισθῆ μ' ἓνα πήδημα, γιὰτὶ μαζί μετ' τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἄκα ἡ μυρωδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐγινε δυνατώτερη. Ὁ Ὀλακ δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ αὐτὸ.

Ξαφνικὸ ὁ Ὀλακ σήκωσε ξανά τὸ μουσοῦδι του στὸν ἀέρα. Μαζί μετ' τὴν μυρωδιὰ τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου χτύπησε τὰ ρουθούνια του κι' ἡ μυρωδιὰ ἐνὸς ἄλλου λύκου. Ἦταν ὁ Οὔτιμ, ἓνας τεράστιος λύκος, ὁ πῶ φοβερὸς ἀντίπαλος τοῦ Ὀλακ. Ὁ θυμὸς πλημμύρισε τὸν βασιλιά τῶν λύκων καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸν Οὔτιμ τὸν ἔκανε νὰ ἀρχίσῃ νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Ὁ Ὀλακ ἔβγαλε ὁλότεια τὴν παρουσία τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ χύμηξε πρῶτο. Συνήνεσε τὸν Οὔτιμ στὸν ἀέρα καὶ τοῦ ἔδωσε ἓνα συντριπτικὸ χτύπημα στὰ πλευρά, κάνοντάς τον νὰ κυλιστῆ οὐφλιάζοντας στὸ χιόνι. Μὰ κι' ὁ Οὔτιμ ἦταν γοργὸς καὶ δυνατός καὶ μετ' πολὺ μεγάλη πείρα.

Μέσα στὸν κρυψώνα του, ὁ Κράμερ ἄρχισε νὰ βλαστημάῃ. Τὰ πράγματα δὲν ἐξελισσόνταν ὅπως τὰ εἶχε σχεδιάσει. Ὁ Ὀλακ, ὁ μέγας Ὀλακ κινδύνευε νὰ σκοτωθῆ πρὶν ζευγαρωθῆ μετ' τὴν Ἄκα! Σήκωσε τὴν καρμπίνα του νὰ σκοτώσῃ τὸν Οὔτιμ, μὲ τὴν κατέβασε πάλι. Οἱ δυὸ λύκοι εἶχαν χυμῆξαι ὁ ἓνας ἐπάνω στὸν ἄλλον καὶ δὲν μπορούσε νὰ χτυπήσῃ τὸν Οὔτιμ χωρὶς νὰ χτυπήσῃ καὶ τὸν Ὀλακ.

Ὁ Ὀλακ ξαναπήδησε ἐπάνω στὸν Οὔτιμ, δίνοντάς του ἓνα τρομερὸ δάγκωμα στὸν ὦμο, μὰ αὐτὴ τῆ φορὰ ὁ Οὔτιμ κράτησε τὴν ἰσορροπία του. Δὲν ἔπεσε χάμω. Σὰν ἀστραπὴ γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ δάγκωσε. Ἡ ἄσπρη γούνα τοῦ βασιλιά τῶν λύκων κηλιδώθηκε μετ' αἷμα. Ὁ Ὀλακ ὅμως κυλίστηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ τεράστια σαγῶνα τοῦ ἀντιπάλου του, ποῦ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὸν λαίμῳ του.

Τινάχτηκε σὰν ἐλατήριο στὰ πόδια του, καθὼς ὁ Οὔτιμ ὤρμουσε σὰν θυέλλα ἐπάνω του. Συναντήθηκαν στὸν ἀέ-

ρα και τὰ σαγόνια τους συγκρούστηκαν και μαγκώθηκαν. Έπεσαν στη γη, δαγκώνοντας ὁ ἕνας τὸ σαγόνι τοῦ ἄλλου και οὐρλιάζοντας. Ξαφνικά, ὁ Ὀλακ ἀνοίξε τὸ στόμα του, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ δάγκωμα τοῦ ἄλλου και, στριβώντας μετ' τὴ γρηγοράδα και τὴν εὐκίνησιν τῆς κόμπρας, ἔχωσε στὸ πλάι τοῦ σβέρκου τοῦ Οὔτιμ τὰ μακρόστενα δόντια του.

Ὁ Οὔτιμ ἄρχισε νὰ βγάξη βαθιὲς πονεμένες κραυγές, ἐνῶ τὰ δόντια τοῦ Ὀλακ μπηγόνταν ὄλο και πιὸ βαθειὰ στὴ σάρκα του.

Στὸ μεταξὺ, τὸ μεγάλο κοπάδι τοῦ Ἄσπρου Φαντάσματος ἔκανε ἀπροσδόκητα τὴν ἐμφάνισιν του. Οἱ λύκοι ἔπεσαν μετ' τὴν κοιλιά ἐπάνω στὸ χιόνι και σχημάτισαν ἕνα ἡμικύκλιο γύρω ἀπὸ τοὺς πολεμιστάς. Παρουσίαζαν ὄλοι τους σπουδαίους στόχους γιὰ τὴν καρμπίνα τοῦ Κράμερ, μὰ αὐτὸς ἦταν τόσο πολὺ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν συναρπαστικὴ μάχη τῶν δυὸ λύκων, ὥστε οὔτε καν σκέφθηκε νὰ σηκώσῃ τὸ ὄπλο του.

Ὁ Οὔτιμ, μετ' τὸν λαιμὸ του ἀνοιχτὸ και ματωμένο, εἶχε καταφέρει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὶς δαγκάνες τοῦ Ὀλακ. Μὰ τὸ Ἄσπρο Φάντασμα συνέχισε ἀμείλιχτα τὴν ἐπίθεσιν. Τὸ χιόνι ὀλόγυρα εἶχε βαφῆ κόκκινο και ἡ Ἄκα, τὸ θηλυκὸ, ὠμοιζόταν τὸ αἷμα συναρπηνῆ. Ποτὲ τῆς δὲν εἶχε ξαναδῆ μὰ τέτοια μάχη!

Οἱ δυὸ λύκοι ἔγαναν ὀλοένα ἄφθονο αἷμα, μὰ κι' οἱ δυὸ τους μάχονταν γενναῖα και ἔξυπνα, ἐφαρμόζοντας κάθε γνωστὴ πανουργία και μανούβρα. Ὁ Ὀλακ, ὁ βασιλιάς, τὸ Ἄσπρο Φάντασμα, ἔδωσε τὸ τέλος στὸ τρομερὸ αὐτὸ δράμα. Χύμηξε μετ' τὸ κεφάλι κάτω κι' ἔπειτα, καθὼς ὁ Οὔτιμ ὑποχωροῦσε, τινάχτηκε ψηλά στὸν ἀέρα κι' ἔπεσε ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ ἐχθροῦ του. Τὰ μάτια τοῦ Ὀλακ ἔλαμψαν σὰν βλόγες και ἄρπαξε γερά τὸν λαιμὸ τοῦ Οὔτιμ. Γιὰ λίγες στιγμὲς κράτησε κλειστά τὰ σαγόνια του κι' ἔπειτα τὰ χαλάρωσε και ξαναδάγκωσε, ἀγριότερα αὐτὴ τὴ φορὰ, κλείνοντας ἀνάμεσά τους ὀλόκληρο τὸν λαιμὸ τοῦ Οὔτιμ.

Μέσα στὴ σηλιά ὁ Τὸν Κράμερ ἔγλειψε τὰ ξερὰ του χεῖλη. Διάβλε! Εἶχε ἀκούσει παράξενες ἱστορίες γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ Ἄσπρου Φαντάσματος ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους. Εἶχε

γελᾶσει τότε κι' εἶχε κοροϊδέψει τοὺς Ἰνδιάνους, μὰ τώρα ἦταν ἔτοιμος νὰ πιστέψῃ τὸ κάθε τι γιὰ τὸν τρομερὸ Ὀλακ. Εἶχε δὴ τὸ μεγάλο «πνεῦμα» σ' ὄλη του τὴν ἀγριότητα.

Ὁ Ὀλακ κούνησε δυὸ-τρὲς φορὲς τὸ μεγάλο κεφάλι του κι' ἀνοίξε τὰ σαγόνια του, πηδώντας πρὸς τὰ πίσω. Ὁ Οὔτιμ ἔπεσε χάμω, σπαρτάρησε μιὰ-δυὸ φορὲς κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Η ΑΚΑ πλησίασε σκυφτὴ τὸν νικητὴ και μύρισε μετ' τὸ μουσοῦδι τῆς τὸ αἵματοβαμμένο πλευρὸ του. Ὁ Ὀλακ γύρισε και τὴ χτύπησε μετ' κλειστά σαγόνια. Δὲν ἦταν ὦρα γιὰ ἐρωτοτροπίες αὐτῆ, μὲ ἕνα ὀλόκληρο πενιασμένο κοπάδι ὀλόγυρα. Ὁ μέγας Ὀλακ ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσῃ πρῶτα τὸ κύρος του και τὴν ὑπακοὴ τῶν ὀπαδῶν του. Χτύπησε τὰ πόδια του στὴ γῆ κι' ἔπειτα στριφογύρισε και ἀντιμετώπισε τοὺς λύκους τοῦ κοπαδιοῦ του μετ' ἕνα ἀγριο οὐρλιάσμα. Προχώρησε καταπάνω τους, ἀναγκάζοντας τους νὰ ὑποχωρήσουν μετ' τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια μέσα στὰ σύδεντρα. Ἀνέβηκε ἔπειτα σ' ἕνα ὑψωματάκι και, σηκώνοντας τὸ μουσοῦδι του πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἄφησε μιὰ μακροσύρηθ θριαμβευτικὴ νικητήρια κραυγὴ, ποῦ ἦταν ταυτόχρονα και πρόκλησις πρὸς ὄλους τοὺς λύκους τῆς περιοχῆς.

Σήκωσε γιὰ δευτέρη φορὰ τὸ μουσοῦδι του, μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ κραυγὴ πνίγηκε στὸ λαρύγγι του. Μιά σφαιρὸ πέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸν λαιμὸ του. Ὁ Ὀλακ ἔπεσε μπρούμυτα, ξεμάκρυνε σερνάμενος κι' ἄρχισε νὰ τρέχει. Ὁ Κράμερ δάγκωνε τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὴ λύσσα του. Διάβλε! Τοῦ εἶχε ἐσφύγει πάλι τὸ Ἄσπρο Φάντασμα! Ἡ Ἄκα φάνηκε κι' αὐτὴ νὰ τρέχει πίσω ἀπὸ τὸν Ὀλακ. Ὁ Κράμερ τὴ φώναξε, μὰ αὐτὴ δὲ γύρισε πίσω. Σήκωσε τὴν καρμπίνα του νὰ τῆς ρίξῃ, μὰ τὴν κατέβασε πάλι. Δὲν μπορεῖ, θὰ γυρίσῃ, σκέφθηκε. Ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ. Τοῦ ἦταν πολὺτιμη.

Μὰ ἡ Ἄκα δὲν ἐγύρισε. Ἀκολούθησε τὸ Ὀλακ μέσα στὰ ἄπεραντα δάση και ἔγινε κι' αὐτὴ ἀγρία ἀνάμεσα στοὺς λύκους. Ὁ Κράμερ γύρισε πίσω στὴν καλύβα του βλαστημώντας και χειρονομώντας. Ἡ Νέταν, ἡ γυ-

ναίκα του, μιά νεαρή Ίνδιάνα με γαλανά μάτια γεμάτα κλωσύνη, τόν περιμένε άγωνιώντας. Μολονότι ή έκφρασις του προσώπου της ήταν γαλήνια, μέσα της ένοιωθε ένα μεγάλο φόβο. Είχε θελήσει να έμποδίσει τόν Κράμερ να κυνηγήσει τόν "Ολακ κι' ό Κράμερ τήν είχε χτυπήσει γι' αυτό. Τήν χτυπούσε συχνά τόν τελευταίο καιρό, από τότε πού είχε άρχισει να πίνη από τό δυνατό πιτό, πού κατασκεύαζε ό ίδιος.

ΑΛΛΟΤΕ ό Κράμερ ήταν καλός γι' αυτήν. Κι' ή Νέταν είχε πάντα δουλέψει σκληρά γιά τόν Κράμερ, γιατί αγαπούσε τόν όμορφο, μά σκληροκαρδο αυτόν άνδρα. Κατεργαζόταν τά δέρματα πού αυτός έφερε (τά περισσότερα τά έκλεβε από ξένες παγίδες) και συχνά είχε κατορθώσει να ξεγελάσει τήν άστυνομία, όταν έρχόταν να κάνη έρευνα γιά κλοπιμαία ή γιά παάνομα ποτά. Τόν αγαπούσε πολύ.

Οί όμοι της τρεμούλιασαν, καθώς ό Κράμερ μπήκε άγριοπός στην καλύβα. Ζάρωσε σέ μιά γωνιά κατατρομαγμένη. Ο Κράμερ ούτε γύρισε να τήν κυτάξει. Διευθύθηκε πρώτα πρός τό ράφι, πήρε μιά καράφα και τράβηξε δυό-τρεις γερές γουλιές από τό δυνατό πιτό. Έπειτα γύρισε και φώναξε με θυμό στη Νέταν :

— Λοιπόν! Μουγγάθηκες, γυναίκα; Εύχαριστήθηκες πού δέν έφερα τόν "Ολακ; "Ε; Τώρα τούς έχασα και τούς δυό, και τόν "Ολακ και τήν "Ακα!

— "Οχι, Τόκ! "Οχι τήν "Ακα!, άπήνησε αυτή. "Η "Ακα θά γυρίση πίσω. "Η "Ακα μ' αγαπάει και τήν αγαπώ. Θά...

"Ο Κράμερ έκανε ένα άπειλητικό βήμα καταπάνω της.

— Διάβολε! ούφλιασε κατεβάζοντας μιά γουλιά άκόμα. Θά σου δείξω έγώ πόσο μεγάλος είναι ό Τόκ Κράμερ! Θά βρω τά ίχνη τών δυο αυτών διαβόλων, θά ξερουπώσω τή φωλιά τους, θά πάρω τήν άνοιξη τά μικρά τους και θά γίνω πλούσιος. Και τότε θά τούς σκοτώσω και τούς δυό, τόν "Ολακ και τήν "Ακα.

— "Οχι, Τόκ! "Οχι τήν "Ακα!, ψιθύρισε ή Νέταν. Δέν πρέπει να σκοτώσης τήν "Ακα, ούτε τόν "Ολακ, τό

Τ' ΑΣΗΜΕΝΙΑ Π Τ Ω Μ Α Τ Α

Άγωνία - Μυστήριο
- Φρίκη - Τρόμος!

«πνεύμα», τό "Ασπρο Φάντασμα. "Ο "Ολ...

"Ο Κράμερ κατέβασε γοργά τή γροθιά του επάνω στό στόμα τής Ίνδιάνας. Αυτή παραπάτησε και σωριάστηκε χάρω. Τό κεφάλι της χτύπησε βαρεία επάνω στη σόμπα. "Ο Κράμερ εκάγχασε με σκληρότητα και ξανάφερε τήν καράφα στά χείλη. Διάβολε! "Ηταν μιά Ίνδιάνα και τολμούσε να του άντιμιλά; Χμ! Μόνο τό ξύλο θά τή συνέτιζε!

Ο ΝΙΣΕΠ, ό μεγάλος άετός, έβγαλε μιά κραυγή.

"Ο "Ολακ, ό βασιλιάς τών λύκων, πού έκανε τήν τουαλέττα του μέσα στον άπογευματινό φθινοπωρινό ήλιο, σήκωσε ψηλά τό μουσούδι του. "Ηξερε πως δέν έπρεπε κανείς να παραβλέπη τις κραυγές του Νίσεπ, πού έβλεπε κάθε κίνδυνο πολύ πριν τόν μυριστή ή μύτη και τού πιό έξυπνου λύκου.

"Ο "Ολακ είχε πριν από λίγη ώρα κουβαλήσει ένα κομμάτι έλαφιού στη φωλιά του, όπου ή "Ακα άνέτρεφε τά πέντε υπέροχα παιδιά του. Ποτέ δέν είχαν ξαναγεννηθή τέτοια όμορφα λυκόπουλα. Μόνον ό "Ολακ, όταν ήταν μωρό, ήταν τόσο όμορφος.

"Ο "Ολακ άνησίχθηκε. Τινάχτηκε όρθιος και τέντωσε τόν λαιμό του. Τά χείλη του τραβήχτηκαν πρός τά πίσω, εκφράζοντας τό μίσος του "Ασπρου Φαντάσματος γιά τόν άνθρωπο. Τά ρουθούνια του είχαν άρπάξει τώρα τή μισητή μυρωδιά, τή μυρωδιά πού ό "Ολακ δέν μπορούσε να ξεχάσει, γιατί ήταν τόσο δυνατή επάνω στη γούνα της "Ακα τήν εποχή τών πρώτων έρώτων τους.

Μέσα από τή φωλιά άκούστηκε ένα θυμωμένο γούλλισμα. "Η "Ακα είχε μυριστή κι' αυτή τόν έρχομό του άνθρώπου, του Τόκ Κράμερ, πού τόν μισούσε όσο τίποτα άλλο στον κόσμο. "Ο



ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

Ο ΦΙΛΟΣ ΑΛΛΑ ΚΙ' Ο ΤΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΠΙΟ ΑΙΜΟΒΟΡΩΝ ΑΓΡΙΜΙΩΝ

Δίνει τό «παρών»
στο έρχόμενο
τεύχος τής «Μάσκας»

“Ολακ μπήκε μέσα και προσπάθησε να βάλει σε κάποια τάξη και πειθαρχία τα λυκόπουλα, που έπαιζαν άμερίμνα δαγκώνοντας τόνα τ’ άλλο. Τα μικρά νόμισαν στην άρχή πώς αυτό ήταν ένα καινούργιο παιχνίδι, ώσπου ο “Ολακ τους έδωσε και κατάλαβαν με όχι και τόσο εύγενικόν τρόπο.

Με την “Ακα μπροστά, ή οικογένεια άρχισε να τρέχει προς τα σύδεντρα. Σε μιá στιγμή χρειάστηκε να περάσουν από ένα ύψωματάκι. “Ο “Ολακ γούλλισε μιá διαταγή και ή “Ακα έπεσε με την κοιλά χάμω κι’ άρχισε να σέρνεται άθόρυβα και γοργά. Τα λυκόπουλα την μιμήθηκαν όλα έκτθς από ένα, που έμεινε όρθιο.

“Ο “Ολακ, θυμωμένος, ώρμησε να δώση ένα μάθημα στο άτακτο μικρό, μα ήταν πιá πολύ άργά. Μιά σφαίρα πέρασε ξυστά άπ’ τό κεφάλι του και κεραυνοβόλησε τό λυκόπουλο τσακίζοντας τη ραχοκοκκαλιά του. Σάν πραγματικό άσπρο φάντασμα χύθηκε ο “Ολακ κι’ άρχισε να τρέχει, να πετάη σχεδόν, ανάμεσα στα δέντρα, τραβώντας τόν άνθρωπο μακριά από την “Ακα και τα μικρά.

Κρυμμένος μέσα στα δέντρα, ο Τόκ Κράμερ βλαστημούσε με λύσσα. “Εβδομάδες τώρα έψαχνε να βρη τό ίχνη του “Ολακ και της “Ακα. Και τώρα, που τους είχε επί τέλους βρη, τό “Ασπρο Φάντασμα του ξέφευγε και πάλι. Γεμάτος θυμό, σήκωσε ψηλά την καρραμίνα του και ώρξίστηκε πώς, πριν περνούσε ο χειμώνας, θά είχε τα δέρματα του “Ολακ και της “Ακα κρεμασμένα στον τοίχο τής καλύβας του.

ΜΑ ΠΙΝ ακόμα πέση ο χειμώνας, πριν τό χιόν ξανασκεπάση τις έρημιές, μιá τεράστια πυρκαϊά άποτέφρωσε ολόκληρη την περιοχή. Μόνο χάρις στην έξυπνάδα του και την επιδεξιότητά του κατώρθωσε ο “Ολακ να σώση τόν έαυτό του και την “Ακα από τόν θάνατο, τόν κόκκινο θάνατο που έτρεχε με ταχύτητα θύελλας. Εδντυχώς που τα μικρά τους είχαν φύγει από κοντά τους κι’ είχαν άρχίσει τη μοναχική ζωή του νεαρού λύκου.

Μιá τρομερή πείνα άκολούθησε τη φωτιά. “Ολα τα άγρίμια είχαν φύγει μπροστά στο πύρινο κύμα. Δεν έμεινε τίποτα άλλο, παρά μόνο έρήμωσις και κρύο και σκελετωμένα δέντρα, που θρηνούσαν μέσα στον άνεμο. “Ο “Ολακ τράβηξε λοιπόν προς τα βορειοδυτικά, γιατί ήξερε πώς πίσω από τη Μεγάλη Λίμνη θά έβρισκε άφθονο κυνήγι.

Μά τα πρώτα χιόνια ήταν βαρεία και τό κυνήγι έγινε πολύ πιό σπάνιο. “Ο “Ολακ με την “Ακα και τό μεγάλο γκριζό κοπάδι του περιπλανιόνταν μέσα στις χιονισμένες έρημιές ουεβιάζοντας από την πείνα. Οι θύελλες μαίνονταν επάνω στους άπέραντους κάμπους. “Ενας νεαρός λύκος ανέκάλυψε μιá μέρα μιá παγίδα στημένη για άλεπούδες, που τό δόλωμά της—κρέας και λίπος, ήταν πολύ έλκυστικό. Χωρίς να καλοσκεφθί, έσκυψε να τ’ άρπάξη, μα κάτι

σκληρό έπεσε και μάγκωσε γερά τὰ δυò μπροστινά πόδια του. Πριν καν προσπαθήσει νὰ τραβήξει τὰ πόδια του, οί πεινασμένοι σύντροφοί του είχαν πέσει επάνω του και τὸν είχαν άπογυμνώσει κι' από τὸ πιò παραμικρὸ ἴχνος σάρκας.

Τὸ επεισόδιο αὐτὸ εισηγάγε στασιαστικές διαθέσεις στὰ μυαλά τῶν νεαρῶν λύκων κι' ὁ "Ολακ με πολὺ δυσκολία διατηροῦσε τὴν τάξι. Σπάνια κοιμόταν. Δὲν ἐμπιστευόταν οὔτε τὴν "Ακα, γιατί αὐτὴ δὲν ἦταν πραγματικὴ λύκαινα. Κι' ὅταν κοιμόταν, κρατοῦσε πάντα τὸ ἔνα του αὐτὶ και τὸ ἔνα του μάτι ξύπνια.

ΜΕΣΑ στὴν ἀπέραντη ἐρημιά, ἕνας ἄνθρωπος πεινασμένος ἔφαγνε κι' αὐτὸς νὰ βρῆ τροφή. Ἦταν ὁ Τὸκ Κράμερ, πὺ εἶχε βγῆ στὸ κυνήγι γιὰ νὰ πιήσει ἄλεπούδες και νὰ ἐκπληρώσει τὸν ὄρκο πὺ εἶχε κάνει γιὰ τὸν "Ολακ και τὴν "Ακα. Βρισκόταν σὲ μιὰ χώρα πλούσια σὲ ἄλεπούδες κι' ὅμως ὄλες του οί προσδοκίες είχαν διαψευσθῆ ἐκτὸς από μιὰ: ἤξερε πὺς ὁ "Ολακ κι' ἡ "Ακα δὲν ἦσαν μακρὰ του.

Κάθε τόσο ὁ Κράμερ βλαστημοῦσε τὸν ἑαυτὸ του, γιατί εἶχε φύγει από τὴν καλύβα του χωρὶς νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν κατάστασι τῆς Νέταν. Μέσα στὸ μεθύσι του, τὴν εἶχε ξαναχτυπήσει ἄσχημα και τὴν εἶχε ρίξει ἀναίσθητη χάμω. Κι' ἂν τὴν εἶχε σκοτώσει ;!

"Ὅσο περισσότερο τὸ σκεφτόταν αὐτό, τόσο και πιò κρύα ἀνατριχίλα ἔνοιωθε. Δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ βρῖσκη κανεὶς κουράγιο ὅταν τὸ στομάχι εἶναι ἄδειο. Και κάθε τόσο ὁ Κράμερ ἀνατιναζόταν. "Ακουγε πίσω του μακρὰ τὸ κράτς-κράτς κάποιων χιονοπέδλων. Κάποιοι τὸν ἀκολουθοῦσε! Τὶς νύχτες δὲν ἄναβε φωτιά. "Αν πραγματικὰ τὸν

ἀκολουθοῦσαν, θὰ ἦταν τρομερὸ λάθος ἐκ μέρους του ν' ἀνάψει φωτιά.

Καθὼς κούρνιαζε μισοπαγωμένος μέσα στὸν δερμάτινο σάκκο του, ἐπάνω του ὁ οὐρανὸς γέμιζε ξαφνικὰ από πολὺχρωμα ποτάμια φωτός. Ἦταν τὸ Βόρειο Σέλας. Ὁ Κράμερ φοβόταν πάντα αὐτὸ τὸ μυστηριώδες φῶς. "Ακόμα περισσότερο τώρα, πὺ τὸ φῶς αὐτὸ ἐπαιρνε φαντασματώδη ἀνθρώπινα σχήματα. Νά, ἔνα! Θεέ μου! Ἦταν ἡ Νέταν! "Απλῶνε κάτι κοκκαλιάρικα δάχτυλα επάνω του γιὰ νὰ τὸν πνίξει! Κι' ὁ Κράμερ ἔκλεινε τὰ μάτια του και κατάπινε με δυσκολία.

Δὲν ἔκανε καλά, σκεφτόταν, πὺ τὴ χτυποῦσε τὴ Νέταν. Ἦταν τόσο καλή. Και τὸν βοηθοῦσε τόσο πολὺ στὸ κυνήγι και στὸ σπιτι.

"Ὁ Κράμερ ἄρχισε νὰ παραμιλῆ. Πεινοῦσε... πεινοῦσε πολὺ... Καλά, μὰ ἂν ὁ Παγιακ, ὁ ἀδελφὸς τῆς Νέταν, πήγαινε στὴν καλύβα και τὴν ἔβρισκε νεκρῆ! "Ὁ Κράμερ τὸν φοβόταν τὸν Παγιακ. "Ὁ νεαρὸς Ἰνδιάνος θὰ τὸν ἔβρισκε ὅπου και νὰ πήγαινε. Ἴσως τὰ χιονοπέδιλα πὺ ἀκουγε πίσω του νὰ ἦσαν τοῦ Παγιακ! Στὸ τέλος, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἕνας ὕπνος γεμάτος κυνηγητά, ἀγωνία και φαντάσματα.

Ξαφνικὰ, ὁ Κράμερ τινάχτηκε τρομαγμένος και στριφογύρισε τὰ μάτια του ὀλόγυρα στὸ χιονισμένο πρωϊνὸ δάσος.

— "Ὁχ-χ-χ-χ!... Οὔ-ου-ου-ου-ου!
"Αχ-χ-χ-χ!..

"Ὁ "Ολακ! μουμούρισε. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ λάθος. Ἦταν ὁ "Ολακ κι' εἶχε φαίνεται ἀνακαλύψει κυνήγι. Ἦ κραυγὴ αὐτὴ ἦταν μοναδικὴ μέσα στὸν κόσμο τῶν ἀγριμῶν.

"Ὁ Κράμερ ἐκάγχασε και πετάχτηκε ὄρθιο, γεμάτος χαρὰ και προσδοκία. Σπουδαία! "Ὁ "Ολακ εἶχε βρῆ κυνήγι! Θὰ ἀκολουθοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὸς τοὺς λύκους, θὰ σκότωνε τὸν "Ολακ και τὴν "Ακα τὴν ὥρα πὺ θὰ σκότωναν τὸ κυνήγι και θὰ ἔτρωγε ζεστῆ, φρέσκια σάρκα!

Ο ΟΛΑΚ πράγματι εἶχε βρῆ κυνήγι! "Ἐνα ὀλόκληρο κοπάδι Καρμποῦ! "Ὁ "Ολακ ἔτρεχε σάν φάντασμα ἐμπρός ἀπ' τὸ κοπάδι του, με τὴν "Ακα λίγο πιò πίσω του. Μὰ δὲν ἔτρεχε καταπάνω στὰ Καρι-

Τ' ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΠΤΩΜΑΤΑ

Μιά ιστορία φρίκης και τρόμου ἀπ' τὴν περίοδο τοῦ τελευταίου πολέμου

μπού, γιατί ὁ βασιλιάς τῶν λύκων ἦταν σοφός. Ἦξερε πῶς, ἂν ἔπεφτε κατ' εὐθείαν ἐπάνω στό κοπάδι, οἱ λύκοι θά ἔπεφταν ὅλοι μαζί ἐπάνω στό πρῶτο ζῶο πού θά σκοτωνόταν και θά ἔχαναν ἔτσι τὰ ὑπόλοιπα. Γι' αὐτό προσπαθοῦσε νά πλευροκοπήσῃ τὸ κοπάδι τῶν Καριμποῦ και νά τὸ στριμώξῃ σὲ μιὰ βραχίωδη γωνία τοῦ κάμπου.

Ὁ Ὀλακ ἔτρεχε γοργά, ἄνετα και μὲ ὁμορφο ρυθμὸ μὲ τὰ ὑπέροχα πόδια του. Μά, ξαφνικά, συνέβη κάτι πού δὲν τὸ περίμενε. Ὁ Ὀκιμοου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καριμποῦ, σταμάτησε ἀπὸτομα, γύρισε τὰ μπρὸς πίσω και χύθηκε ἐπάνω στὸν Ὀλακ μὲ κέρατα χαμηλωμένα και ρουθούνια πού ἔβγαζαν φλόγες ἀπὸ θυμὸ κι' ἀπὸ φόβο. Ὁ Ὀκιμοου θυσιαζόταν γιὰ νά δώσει καιρὸ στό κοπάδι του νά ξεφυγῇ! Ὁ Ὀλακ στριφογύρισε σάν πουλι στὸν ἀέρα, γιὰ νά γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα.

Ὁ Ὀλακ τότε ἔγεννε τῆς Ἄκα. Ἀμέσως ἡ μεγάλη λυκοσκυλίνα πήδησε, μὰ συνήντησε στό δρόμο τῆς τὰ κέρατα τοῦ Ὀκιμοου και χρειάστηκε νά στριφογυρίσῃ κι' αὐτὴ σάν πουλι γιὰ νά ξεφυγῇ. Μά τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ὀκιμοου ἔνοιωσε στὴν πλάτη του τὰ μυτερά δόντια τοῦ Ὀλακ. Ἐκανε μιὰν ἀπότομη στροφὴ και πέταξε τὸ Ἄσπρο Φάντασμα μακριά, δίνοντάς του και μιὰ κλωτσιὰ στὸν ἀέρα.

Στὸ μεταξὺ τὸ πεινασμένο κοπάδι τοῦ Ὀλακ εἶχε φτάσει, ἔτοιμο νά ὀρμήσῃ ἐπάνω στὸν Ὀκιμοου. Μά ὁ βασιλιάς τῶν λύκων τοὺς σταμάτησε μὲ ἓνα βαθὺ οὐρλιαχτό. Ὁ γερο-Καριμποῦ τὸν εἶχε πεισματῶσει κι' ἤθελε νά ξεολόγησῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μαζί του μόνος του, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἄκα. Οἱ λύκοι κάθησαν ἐπάνω στό χιόνι γλείφοντας ἀνυπόμονα τὰ χεῖλη τους.

Ὁ Ὀκιμοου χτυποῦσε τὴ γῆ μὲ τις ὀπλές του και χρεμεῖεζε. Τὸ δέρμα του ἄχνιζε ἀπὸ τὸν ἰδρώτα, πού προκαλοῦσε ὁ μεγάλος θυμὸς κι' ὁ φόβος. Ἐκανε τότε ἓνα μεγάλο σάλτο και χύμηξε ἐπάνω στὴν Ἄκα. Αὐτὴ πρόλαβε και τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω και ἀμέσως ἔπειτα πήδησε ἐπάνω στό μουσοῦδι του. Τὴν ἴδια στιγμή, πηδοῦσε κι' ὁ Ὀλακ ἀπὸ πίσω. Αὐτὴ ὁμῶς τὴ φορὰ δὲν ἔπεσε ἔξω. Τὰ τρομερά

δόντια του χάθηκαν στὸν σβέγκο τοῦ Ὀκιμοου βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα. Μὲ μιὰ βραχὴν κλαψιάρικη κραυγὴ ὁ γερο-Καριμποῦ τρέκλισε κι' ἔπειτα σωριάστηκε στὸ χιόνι σάν ἄδειο σακί. Οἱ λύκοι ἔπεσαν ἀμέσως ἐπάνω του και ἄρχισαν νά καταβροχθίζουν τὶς σάρκες του πρὶν ἀκόμα ξεψυχῆσῃ!

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ κεφάλι τοῦ Κράμερ πρόβαλε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐνὸς γειτονικοῦ λοφίσκου. Ὁ ἀνδρῶπος ἔνοιωσε τὸ στομάχι του νά σπαρατάρῃ στὸ θέαμα τῶν λύκων, πού κατασπαράζαν τὸ μεγάλο Καριμποῦ. Ἐπρῆπε νά βιαστῇ, ἂν ἤθελε νά μείνῃ και γι' αὐτὸν κανένα κομμάτι κρέας. Εἶδε τὴν ἄσπρη σιλουέττα τοῦ Ὀλακ νά κλυτεῖται μὲ ἡδονὴ μέσα στὸ αἶμα τοῦ Ὀκιμοου. Μὲ μιὰ κραυγὴ λύσσας, μίσους και πείνας, ὁ Κράμερ ὕψωσε τὴν καραμπίνα του. Πρῶτα θά χτυποῦσε τὸν Ὀλακ κι' ἔπειτα τὴν Ἄκα. Ἀ!..

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ
ΤΟΥ πίεζε κιόλας τὴ σκανδάλη, ὅταν ξαφνικά ὁ Κράμερ σταμάτησε τρομαγμένος. Ἄκουσε πάλι τὸ ἀμείλικτο ἔκκεινο κράτς-κράτς τῶν χανοπέδλων!

«Ὁ Παγιάκ!», σκέφτηκε και, γυρίζοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του, εἶμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τὰ μάτια του κύτταζαν κατάπληκτα ὄχι τὸν Παγιάκ, ἀλλὰ τὴ Νέταν, τὴ νεαρὴ Ἰνδιάννα, τὴ σύζυγό του!

— Ἐσὺ!, φώναξε. Διάβολο! Τί θέ...

— Ναι, ἐγὼ!, ἀπήντησε ἡ γυναῖκα ρίχνοντας χάμο τὸν σάκκο τῆς. Σὲ ἀκολούθησα και σὲ πρόλαβα ἀκριβῶς στὴν ὥρα. Ἐτοιμαζόσουν νά σκοτώσῃς τὸν Ὀλακ και τὴν Ἄκα. Ἐ, λοιπὸν δὲν θά τοὺς σκοτώσῃς!

— Πῶς!, οὐρλιασε ὁ Κράμερ.

Ἡ Ἰνδιάννα τὸν προκαλοῦσε! Τῆς χρειάζόταν κι' ἄλλο ξύλο, μὰ τὸ Θεὸ! Δὲν ἔπρεπε νά ἔχῃ τώρα διατάγμους κι' οὔτε φόβους, κι' ἂν ἀκόμα τὴν ἐσκότωνε. Δὲν θά τὴν ἔβρισκαν ποτὲ ἐδῶ σ'αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ.

Ἀκούμπησε τὴν καραμπίνα του ἐπάνω στὸν σάκκο του και προχώρησε πρὸς τὴ Νέταν. Τὴν ἄρπαξε τραχειὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους και τὴν ταρακούνησε μὲ δύναμη.

Τὸ χέρι τῆς Ἰνδιάννας χάθηκε κά-

τω από τὸ σακκάκι της, σ' ἕνα μαχαίρι, πού εἶχε κρυμμένο ἐκεῖ μέσα, μὰ ὁ Κράμερ ἀντελήφθηκε τὴν κίνησί της. Ἄρπαξε τὸ χέρι της καὶ τῆς τὸ στραμπούληξε. Ἡ Νέταν ἔβγαλε μιά κραυγὴ πόνου.

Κάτω στὸν κάμπο, ἡ Ἄκα, ἡ μεγάλη λυκοσκυλίνα, σήκωσε ξαφνικὰ τὸ κεφάλι της. Πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει ἡ Ἄκα τὴν κραυγὴ αὐτῆ. Ἦταν ἡ κραυγὴ τῆς γυναίκας, πού τὴν εἶχε μεγαλώσει, ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας, πού ὁ μιστὸς αὐτὸς ἄνδρας χτυποῦσε συχνά. Ἡ Ἄκα ἀγαποῦσε τὴ Νέταν, γιὰ αὐτὴ πάντα τὴν προστάτευε ὅταν ὁ ἄνδρας χτυποῦσε τὸ λυκόσκυλο. Ἡ Νέταν ἦταν τὸ μόνο ἀνθρώπινο πλάσμα πού ἀγαποῦσε ἡ Ἄκα.

Μὲ ἕνα σιγανὸ οὐρλιαχτὸ, ἡ Ἄκα ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν λύκων κ' ἄρχισε νὰ τρέχει. Ὁ Ὀλακ, μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε στὸ πλευρὸ της, μὰ αὐτῆ τοῦ ἔδειξε μὲ θυμὸ τὰ δόντια της καὶ συνέχισε τὸ τρέξιμό της.

Ἐκπληκτος καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τίποτα, ὁ Ὀλακ τὴν εἶδε νὰ φεύγει. Ἄρχισε τότε νὰ τρέχει ἑξοπίσω της, ὥσπου ξαφνικὰ ἡ μυρωδιά, ἡ τρομερὴ μυρωδιά τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἔκανε νὰ σταθῆ ἀσάλευτος στὸ χιόνι.

Ο ΚΡΑΜΕΡ χτυποῦσε τώρα ἀλύπητα τὴν Ἰνδιάνα. Τῆς ἔδωσε δυνατὲς γροθιῆς στὸ πρόσωπο καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ τὴν πιᾶσῃ ἀπ' τὸ λαιμό, ὅταν ξαφνικὰ κάτι βαρὺ ἔπεσε στὴν πλάτη του. Κυλίστηκε χάμω, κάτω ἀπὸ τὰ δόντια τῆς Ἄκα, πού τὸσες φορὲς εἶχε χτυπήσει ὅταν αὐτὴ ζοῦσε ἀκόμα στὴν καλύβα του.

Ἡ Νέταν σηκώθηκε ὄρθια μὲ τὸν τρόμο ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό της. — Ἄκα! Πίσω, Ἄκα!, φώναξε. Οὐσε! Πίσω, Ἄκα!

Ὁ Κράμερ κρατοῦσε τώρα τὸ ζῶο ἀπὸ τὸν λαιμό, μὰ τὰ χέρια του ὅλο καὶ λύγιζαν καὶ τὰ τρομερὰ σαγόνια τῆς Ἄκα ὅλο καὶ ζύγωναν στὸν λαιμό του.

Ἡ Νέταν τότε ἔβγαλε ἕναν βαθὺ σνεναγμὸ καὶ χύθηκε ἐπάνω στὸ λυκόσκυλο κρατώντας ἕνα μαχαίρι στὸ χέρι. — Ἄκα!, εἶπε κλαίοντας. Ἄκα!

Καὶ κατέβασε τὸ ὄπλιμένο χέρι της! Τὸ αἷμα τῆς Ἄκα πλημμύρισε τὸ

πρόσωπο καὶ τὰ ροῦχα τοῦ Κράμερ. Ἡ Ἄκα ἔγειρε δίπλα, ἐπάνω στὸ χιόνι, σπαρταρώντας ἀδύναμα κ' ὁ Κράμερ σηκώθηκε μὲ δυσκολία στὰ πόδια του. Γιά μιά στιγμὴ ἔμεινε ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ. Ἐπειτα ἔξαφνισε ἀμυδρὰ τὴ σιλουέττα τῆς Ἰνδιάνας.

— Νέταν... Νέταν!, μουρμούρισε. Τὴ σκότωσες! Γιά... γιά μένα! Κι' ὁμως τὴν ἀγαποῦσες τόσο πολὺ!..

Τὰ μάτια τῆς Νέταν γέμισαν ἀπὸ ἕνα ἀπαλὸ φῶς. Πόσον καιρὸ εἶχε ν' ἀκούσῃ τὸν Τόκ νὰ τῆς μιλά μὲ τόσο γλυκεῖα φωνή!

— Naί! Γιά σένα, Τόκ! Καὶ τὴν... τὴν ἀγαποῦσα πάρα πολὺ!..

Ὁ Κράμερ τράβηξε τὸ λιγνὸ κορμὶ τῆς Ἰνδιάνας στὴν ἀγκαλιά του κ' αὐτὴ ἀφέθηκε στὸ χᾶδι αὐτό, χωρὶς κανένα φόβο πιά. Βρισκόταν ἀκόμα στὴν ἀγκαλιά του, ὅταν ἀπὸ κάπου κοντὰ ἀκούστηκε τὸ θλιβερὸ μακρόσυρτο οὐρλιαχτὸ τοῦ Ὀλακ.

Ὁ Κράμερ ἄφησε τὴ γυναίκα του καὶ ὤρμησε στὴν καραμπίνα του. Ἡ Νέταν ἔτρεξε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι:

— Μή, Τόκ! Μὴν τὸν πειράξεις! Κύτταξέ τον μόνο. Καλεῖ τὴν Ἄκα... Καλεῖ τὸ πνεῦμα τῆς Ἄκα, πού θὰ εἶναι πάντα κοντὰ του.

Ὁ Κράμερ χαμήλωσε τὴν καραμπίνα του καὶ κύτταξε τὴ Νέταν. Ὅταν γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Ὀλακ, αὐτὸς εἶχε ἔξαφανισθῆ!

Ἀργότερα, ὅταν ὁ Κράμερ κ' ἡ Νέταν ἔτρωγαν φρέσκα κρέας Καριμποῦ δίπλα στὴ φωτιά πού εἶχαν ἀνάψει, οἱ ἔρημιες ἀντήχησαν ξανά ἀπὸ τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ Ὀλακ. Ἡ Νέταν ἀνατρίχιασε καὶ σφίχτηκε κοντὰ στὸν ἄνδρα της. Ὁ Κράμερ τὴν κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια.

Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ξαναχτυποῦσε τὴ γυναίκα του! Θὰ ζοῦσαν μονοιασμένα καὶ θὰ ἔκαναν παιδιά, καὶ θὰ τοὺς διηγόντουσαν τὴν ἰστορία τῆς Ἄκα καὶ τοῦ Ὀλακ, τοῦ Ἀσπρου Φαντάσματος. Καὶ δὲν θὰ τὴν ἄφηνε νὰ κουράζεται. Κι' οὔτε θὰ εἶπε πιά ἀπὸ τὸ δυνατό πιτό του. Δὲν θὰ τὴ σνενοχωροῦσε ποτὲ πιά. Τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή...

HAROLD F. CRUICKSANK

(Μετάφρασις: Ἄν. Στελ.)

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

"Ένας ριψοκίνδυνος μηχανικός διασταυρώνει τὸ σπαθὶ του με τὸν Θάνατο ἐπάνω σ' ἕνα ἔρημο νησί...



Εἶδα τὸν Γκράντ νὰ χιμᾶ μὲσα
μὲ μιὰ λάμπη τρελλὴ στὰ μάτια
(Σελ. 69)

ΗΤΑΝ ἕνας ρωμαλέος νέος, με ξανθὰ μαλλιά καὶ ἠλιοκαμένο πρόσωπο, καὶ με δυνατὰ χέρια, ποὺ ἔπαιζαν ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο πιάνο, καθὼς ἔμπαινα. Μισογύρισε γιὰ νὰ με κутτάξη, γλύστηρε τὸ ἕνα του χέρι ἐπάνω στὰ πληκτρα καὶ περίμενε ν' ἀρχίσω.

—Διάβασα στὶς ἐφημερίδες πὼς ζητᾶτε ἕναν μηχανικό. "Εγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς κάνει. "Εχω ἀσχοληθῆ με κάθε εἶδος σχετικὴ δουλειὰ ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ. "Ἡ τελευταία μου δουλειὰ ἦταν κάτι ὀρυχεῖα στὴ Νότιο Ἀμερικὴ. Εἶχα τότε ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου διακόσιους ἄνδρες. "Εννοεῖται, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ γυρίσω πίσω στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες, μῆκα θερμαστῆς σ' ἕνα φορητό. "Εξω στὸν προθάλαμό σας περιμένουν καμμὶ δεκαπενταριά ἄνθρωποι γιὰ τὴν ἴδια δουλειὰ. Μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ βρῆτε καλύτερον μηχανικό ἀπὸ μένα καὶ εἶμαι σίγουρος, πὼς δὲν θὰ μπορέσετε νὰ βρῆτε ἄλλον πῶς πεινασμένο.

Αὐτὸς γέλασε. Γέλασε μ' ἕνα βαθὺ ἤχηρό γέλιο, ποὺ φανέρωσε κάτι γερά κάτασπρα δόντια. Με κὐτταξε ἔπειτα κατάματα καὶ με ρώτησε:

—Τί μισθὸ ζητᾶτε;

—"Ο,τι μοῦ δώσετε καλὸ θάνατο.

—Μὲ λένε Στήβ Γκράντ, εἶπε αὐτὸς ἀπλώνοντάς μου τὸ χέρι. Σὰς προσλαμβάνω.

Πῆρα τὸ χέρι του στοὺ δικό μου. Ἀλήθεια, τὰ δάχτυλά του ἦταν πολὺ δυνατὰ.

—Εὐχαριστῶ, Στήβ, τοῦ εἶπα. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Τζέθρο Τζόνς.

"Ἡ μητέρα μου διάβαζε πάντα τὴ Βίβλο κι' ὁ πατέρας μου ἔλεγε πάντα καλαμπούρια. Νὰ πῶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ περιμένουν ἀπ' ἔξω νὰ μὴ χάνουν ἄδικα τὸν καιρὸ τους;

Καμμὶ δεκαπενταριά ἀπογοητευμένες φάτσες με κὐτταξαν, ὅταν πρόβαλα στὴν πόρτα καὶ τοὺς εἶπα:

—Τὸ μάθημα τέλειωσε παιδιὰ. Μπορεῖτε νὰ σκολάσετε.

"Όταν ξαναμῆκα, μιὰ κοπέλλα ἦταν μαζί με τὸν Γκράντ κοντὰ στοὺ παράθυρο καὶ τοῦ μιλοῦσε σιγανά καὶ νευρικά. "Ὁ ἥλιος, ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο, ἔδινε στὰ μαλλιά της μιὰ κοκκινωπὴ μετὰλλινη ἀνταύγεια. "Ὁ Γκράντ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—"Ὀχι, Λαέλ, εἶπε δείχνοντάς με. "Εδῶσα τὴ δουλειὰ στὸν κύριο ἀπὸ δῶ.

"Ἡ κοπέλλα γύρισε ἀργὰ πρὸς

τό μέρος μου. Ήταν ωχρή και ή δψις της ήταν χωρίς έκφρασι σαν μιὰς ξύλινης κούκλας. Τὰ μάτια της είχαν ένα γαλάζιο χρώμα, τὸ πιὸ κρῦο και πιὸ σκληρὸ γαλάζιο ποῦ εἶχα δῆ στὴ ζωῆ μου, κάτι σαν λάμψι ἀτσάλινης κάννης μέσα σὲ ἀπλετο φῶς. Τὸ βλέμμα της ἦταν γεμάτο μίσος, δηλητήριο, και κάτι ἄλλο ἀκόμα ποῦ δὲν μπορούσα νὰ καθορίσω.

— Λαέλ, εἶπε ὁ Γκράντ, νὰ σοῦ συστήσω τὸν κ. Τζόνν. Τζέθρο, ἀπὸ δῶ εἶναι ἡ δεσποινὶς Λαέλ Λαῦτον, ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου.

Ἐποκλίθηκα και ἄρχισα νὰ λέω κάτι γιὰ τὴ γνωριμία μας, νὰ αὐτὴ πέρασε ἀπότομα ἀπὸ προστά μου και τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ποῦ τὸν ξετρυπόσατε, εἶπε μὲ παγερὴ φωνὴ κι' ἔφυγε.

— Εἶναι λίγο εὐερέθιστη, μὰ τῆς περνάει εὐκόλα, μοῦ δικαιολόγησε ὁ Γκράντ. Τώρα πέστε μου τί χρειάζεστε γιὰ ν' ἀγοράσετε τὰ ὑλικά.

— Ποιά ὑλικά; Πέστε μου τί δουλειὰ θέλετε νὰ σᾶς κάνω και θὰ σᾶς πῶ τί ὑλικά θὰ σᾶς χρειαστοῦν, τοῦ εἶπα ἐγώ.

Μὲ κύτταξε καλά - καλά γιὰ λίγη ὥρα και ἔπειτα μοῦ εἶπε σέρνοντας τὶς λέξεις:

— Θὰ ἐπισκευάσετε και θὰ ἐπεκτείνετε μιὰ παληὰ ἐπιχωμάτωσι σύμφωνα μὲ ὁδηγίεσ ποῦ θὰ σᾶς δώσω. Μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε αὐτό;

— Και βέβαια, μὰ γιὰ τί πρόκειται; Γιὰ σιδηρόδρομο, γιὰ δρόμο, ἢ γιὰ μεταλλεῖο;

— Ἄκουστε, Τζόνν, εἶπε τραχειὰ ὁ Γκράντ. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ σᾶς πῶ γιὰ ποιὸ σκοπὸ κάνω τὴν ἐπιχωμάτωσι αὐτή. Αὐτὸς εἶναι δικὸς μου λογαριασμός. Ἐσεῖς θὰ δουλέψετε δυὸ βδομάδες και θὰ πάρετε πεντακόσια δολάρια. Συμφωνεῖτε;

«Χι! Μπλεξιμάτα θᾶχω πάλι» σκέφθηκα. Θυμήθηκα παλιῆς μου περιπέτειεσ. Ἄπο τὴν πολυτάραχη ζωὴ μου εἶχα βγάλει ἕνα σοφὸ συμπέρασμα: "Ὅταν ἀκούεσ πολλὰ λεφτὰ γιὰ λίγη δουλειὰ, στὸ τέλος ἡ ὑπόθεσισ καταλήγει ἢ στὴν ἀστυνομία ἢ σὲ κανένα κунηγητὸ μὲ πι-στόλια στὸ χέρι. Μὰ πεντακόσια

δολάρια εἶναι πεντακόσια δολάρια, κι' ὅταν μάλιστα πεινᾶς δὲν κάθεται νὰ σκεφθῆς τί μποροῦν νὰ σοῦ στοιχίσουν. Ἄν ὁμως μποροῦσα νὰ προβλέψω τὴν αἵματοχυσία, τὶς δολοφονίεσ και τὴν ἀγωνία ποῦ μὲ περίμεναν, δὲν θὰ δεχόμουν νὰ ὑπηρετήσω τὸν Γκράντ οὔτε γιὰ πέντε χιλιάδεσ δολάρια.

— Ἐν τάζει, τοῦ εἶπα. Θὰ χρειασθοῦν τριακόσια δολάρια-γιὰ τὰ ἔξοδα. Πόσουσ ἀνδρεσ θὰ πάρωμε μαζί;

— Ἐσένα και ἐμένα.

— Μὰ ἴσωσ δὲν ξέρετε πῶσ, ἔχοντας μαζί μας ἕναν ἀνδρα ἀκόμα, θὰ κάνωμε τὴ δουλειὰ τρεῖσ φορὲσ πιὸ γρήγορα.

— Ἐγὼ κι' ἐσὺ εἵμαστε ἀρκετοὶ γιὰ τὴ δουλειὰ, ξανᾶπε αὐτόσ. Νά, πάρε τὰ τριακόσια δολάρια και αὔριο τὸ πρωὶ νὰ εἶσαι στίσ ξηὴ ἢ ὥρα στὴ βόρεια προκουμαία τοῦ λιμανιοῦ.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Γκράντ, εἶδα στὸν προθάλαμο ἕναν μεγαλόσωμο ἀνδρα μὲ ἄσπρο πανωλά και μαῦρα γυαλιά. Μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω, μῆκε μαζί μου στὸν ἀνεγκυστήρα και, μόλιωσ βγήκαμε στὸ δρόμο, μὲ πλησίασε και μὲ ρώτησε:

— Ἐσεῖς εἶστε ὁ μηχανικὸς ποῦ προσελήφθη;



ΟΥΤΕ γύρισα νὰ τοῦ ἀπαντήσω. Αὐτόσ περπάτησε κάμποσο δίπλα μου και μοῦ ξανᾶπε:

— Ἄκουσε, φίλε, κάποιος ἄλλος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ δουλειὰ ποῦ πῆρεσ ἐσὺ. Ἄχχης διακόσια δολάρια, ἂν βγῆς ἀπ' τὴ μέση.

— Περίμενε μιὰ στιγμὴ ἐδῶ πέρα, τοῦ εἶπα, κι' ὅταν ξαναγυρίσω θὰ σ' ἀπαντήσω.

Μῆκα σ' ἕνα ἐστιατόριο και κάθησα σ' ἕνα τραπέζι. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, βρισκόταν κι' αὐτόσ καθισμένος στὸ ἴδιο τραπέζι. μὲ τὰ μαῦρα γυαλιά του και μὲ κάτι ἀντιπαθητικὰ λεπτὰ χείλη.

— Ἐ, καρόν! φώναξα. Ὁ κύριος μ' ἐνοχλεῖ. Ὄδηγηστε τον νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴν τὸν πετάξω ἐγὼ ἀπὸ κανένα παρᾶθυρο.

— Χμ! "Ετσι λοιπόν; μούγγρισε ὁ ἀγνωστος. Θά βρῆς αὐτὸ πού ζητᾶς.

"Ἡ φωνή του ἦταν κρύα καὶ γεμάτη κακὰ προσηνύματα. Μὲ τὸν ἀγκῶνα μου ἀγγίξα τὸ πιστόλι πού εἶχα πάντα κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι μου. Ὁ ἀνθρώπος μας βγήκε ἔξω καὶ τὸν εἶδα μέσα στὸν καθρέφτη νὰ λέη κάτι σ' ἓναν νεαρό πού χάζευε ἀπ' ἔξω.

"Ὅταν βγήκα ἀπ' τὸ ἐστιατόριο, ὁ νεαρός μὲ πῆρε ἀπὸ πίσω. Πήδησα σ' ἓνα λεωφορεῖο πού περνοῦσε ὀλοταχῶς καὶ ὁ νεαρός παρά λίγο νὰ τσακιστῆ κυνηγώντας τὸ ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα πού πηγαινοέρχονταν. Ὅταν κατέβηκα, κατέβηκε κι' αὐτός. Ἀπὸ κείνη τῆ στιγμή γίναμε ἀχώριστοι. Ἐγὼ μπροστὰ κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω, κάναμε τὰ ψῶνια μας ἀπὸ μαγαζὶ σὲ μαγαζὶ, ξυριστήκαμε ὁ ἓνας δίπλα στὸν ἄλλον σ' ἓνα κουρεῖο, καὶ ἀπολαύσαμε ἓνα ὁμορφο κινηματογραφικὸ ἔργο μὲ ἀπόστασι τριῶν μόνο καθισμάτων ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Τέλος, ὅταν φτάσαμε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχα πιάσει δωμάτιο πῶς νωρίς, μῆλκα μέσα ἀποχαιρετώντας τον μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ. Διάβολε! Μοῦ εἶχε κρατήσῃ καλὴ συντροφιά!

"Ἐνας μισοκοιμισμένος ὑπάλληλος μοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί τοῦ δωματίου μου καὶ ἀνέβηκα μὲ τὸν ἀνελευκυστήρα ὡς τὸ τρίτο πάτωμα. Ξεκλείδωσα τὴν πόρτα καὶ μῆλκα στὸ δωμάτιό μου. Κάπου στὸ ἴδιο πάτωμα ἀκουγόταν ἓνα ραδιόφωνο νὰ παίζῃ δυνατὰ. Μακριὰ στὸ δρόμο μούγγριζε ἡ μηχανὴ ἑνὸς αὐτοκινήτου. Σήκωσα τὸ χέρι μου γιὰ ν' ἀνάψω τὸ φῶς. Μιά σκληρὴ διαπεραστικὴ φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικὰ πίσω μου.

— Ψηλά τὰ χέρια, φίλε! Μιά κίνησι καὶ σὲ στέλνω στὸν ἄλλον κόσμο!

"Ἐνοιωσα ἓνα σκληρὸ πρᾶγμα ν' ἀκουμπᾷ στὴν πλάτη μου καὶ νὰ μὲ σπρώχνῃ μέσα στὸ δωμάτιο.



'Αρχίζουν οἱ μπελάδες



ΒΛΑΣΤΗΜΗΣΑ τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ τὴν βλακεία μου. Σίγουρα τὸ ραδιόφωνο εἶχε σκεπάσει τὰ βήματά του στὸν διάδρομο.

"Ἐνα χέρι μὲ μακριὰ δάχτυλα χώθηκε κάτω ἀπ' τὸ σακκάκι μου ἀπ' τὸ πίσω μέρος καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι μου. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου, εἶδα κάτι μετὰλλινο νὰ λάμπῃ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Ἐσκίψα, μὰ πολὺ ἀργά. Ἡ κάννη τοῦ πιστολίου πέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι μου, ἔγδαρε τ' αὐτὶ μου καὶ χτύπησε βαρεῖα στὸν ὄμο μου. Ἐπεσα στὰ γόνατα, νοιώθοντας ἓναν διαπεραστικὸ πόνο.

Κύλησα πρὸς τὸ πλάι καὶ σηκώθηκα ὀρθιος, γιὰ νὰ βρεθῶ μπροστὰ σὲ μιὰν ἀπειλητικὴ κάννη. Ὁ ἄλλος κανεῖς, πῶς τὸ πιστόλι καὶ τὸ χέρι πού τὸ κρατοῦσε ἦσαν καμωμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο μέταλλο.

— Τὰ ἤθελες καὶ τ'ἀπαθες. Σάλεψε λίγο ἀκόμα, καὶ θά σοῦ ἀδειάσω ὅλες τίς σφαῖρες στὴν κοιλιά!

Δὲν φοροῦσε μαῦρα γυαλιὰ τώρα καὶ τὰ μικρά του μάτια ἔλαμπαν σάν σημαδάκια ἀπὸ μαῦρο φῶς. Τὸ στόμα του ἦταν συσπασμένο σ' ἓνα ἄσχημο κρῦο χαμόγελο.

— Κάνε πίσω καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι!, μὲ διέταξε.

Κάθησα στὸ κρεβάτι, νοιώθοντας ἓναν πονοκέφαλο νὰ μοῦ τρυπάη τὸ μυαλό. Ἀπὸ τὸ πληγωμένο μου αὐτὶ, τὸ αἷμα κυλοῦσε καὶ κατέβαινε στὴν πλάτη μου.

— Λοιπόν; εἶπε ὁ μεγαλόσωμος ἀνδρας σπρώχνοντας πρὸς τὰ πίσω τὸ καπέλλο του. Ἄλλαξες μυαλό τώρα; Θά σοῦ δώσωμε διακόσια δολλάρια καὶ θά φύγῃς ἀπ' τὴ μέ-



ση. Ἡ δουλειά αὐτή εἶναι μεγάλη, πολὺ μεγάλη γιὰ σένα.

Ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε ἕνα μάτσο λεφτά. Σκέφθηκα νὰ δεχθῶ καὶ νὰ πηγαίνω στὴ δουλειά μου, μὰ κάτι μέσα μου ἀγρίεψε καὶ τοῦ εἶπα ὀρθὰ κοφτά:

--Πήγαινε στὸ διάβολο!

Κούνησε τὸ κεφάλι του, σὰν νὰ διασκέδαζε μαζί μου. Ἔπειτα πήγε στὸ παράθυρο καὶ κούνησε δυὸ φορές τὸ χέρι του. Λίγα λεπτά ἀργότερα ἀκούστηκε ἕνα γρατζούμισμα στὴν πόρτα.

—Ἐν τάξει, φώναξε ὁ φίλος.

Ἐνα βαρὺ αὐτόματο ἔκανε πρῶτα τὴν ἐμφάνισή του. Ξοπλίσω τὸν ἐρχόμενον ὁ νεαρὸς ποὺ με εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω στὴν περιοδεία μου στὰ μαγαζιά. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε σὰν νιαούρισμα:

—Τὸ κατάλαβα ἐγώ, Λούκ, πῶς ἦταν ἕνα βλάκας.

Μὲ πλησίασε ἀργὰ καὶ ξαφνικὰ σήκωσε τὴ δεξιὰ του γροθιά καὶ μοῦ τὴν ἔφερε κατὰμουτρα. Ἐγὼ ἔπεσα πρὸς τὰ πίσω, μὰ δὲν τὴ γλύτωσα. Ἡ γροθιά μὲ χτύπησε στὴ μύτη καὶ δάκρυα ἀρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου.

—Πάψε τίς ἀνοησίες, νιάνιαρο, εἶπε ὁ ἄλλος. Πρέπει νὰ πηγαίνωμε.

Ὁ μεγαλόσωμος ἄνδρας μοῦ πέταξε μιὰ πετσέτα καὶ μοῦ εἶπε νὰ σκουπίσω τὰ αἵματα τοῦ προσώπου μου.

—Ἐγὼ θὰ πάω μπροστά, νιάνιαρο. Πίσω μου θάρχειται ὁ μπούφος μας καὶ πιὸ πίσω ἐσύ. Θὰ κατεβούμε ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ θὰ βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

Ὁ νεαρὸς κούνησε τὸ κεφάλι του, ἔσφιξε τὸ αὐτόματο καὶ χαμογέλασε. Ὁ ἄλλος ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ εἶπε βγαίνοντας:

—Ἐλᾶτε.

Ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνωμε τὴ σκάλα. Θάμμοιαζα σὰν βρεμμένη γάτα ἔτσι ὅπως πήγαινα μὲ τὴ συνοδεία δυὸ ἐνόπλων. Ἐνοιωθα πίσω μου τὸν νεαρὸ ἔτοιμο νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη στὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴ κίνησή μου. Φαινόταν ἀποφασισμένος γιὰ τὰ πάντα. Ἦταν ὅμως νεαρὸς ἀκόμα καὶ ὑπῆρχαν ἐλπίδες νὰ πιάσῃ τὸ κόλπο μου.

Ἴσως νὰ μὴν εἶχε προλάβει νὰ τὸ γνωρίσῃ μὲ τὴ μικρὴ πείρα ποὺ εἶχε. Ἔτσι, στὸ τρίτο ἢ τέταρτο σκαλί, παραπάτησα κουρασμένα.

—Προχώρησε!, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ σὺν ἄνω μὰ σὲ μεταλλο.

Προχώρησα, μὰ τώρα αὐτὸς βρισκόταν ἕνα μέτρο πρὸ κοντά μου. Λίγο πιὸ κάτω, παραπάτησα δυὸ φορές ἀκόμα κι' αὐτὸς ἦρθε ἔτσι ἀκόμα πιὸ κοντά μου. Μερικὰ σκαλιά πρὸ κάτω, ἔπιασα τὸ κεφάλι μου μὲ τὰ δυὸ μου χέρια, σκόνταψα, παραπάτησα καὶ στάθηκα. Αὐτὸς δὲν πρόλαβε νὰ σταματήσει καὶ σχεδὸν ἔπεσε ἐπάνω μου. Τὸ αὐτόματο βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸ μου χέρι. Τότε κατέβασα τὸ χέρι μου μὲ δύναμι μαγκώνοντας τὴν κάννη τοῦ αὐτομάτου, ποὺ οὐρλιάσε μέσα στὸν κλειστὸ χῶρο σὰν κανόνι. Τράβηξα τὸ αὐτόματο ἀπ' τὰ χέρια του, τῶρριξα δίπλα μου κι' ἄρπαξα τὸν νεαρὸ ἀπ' τὴ μέση.

Ὁ ἄλλος σήκωνε ψηλὰ τὸ χέρι του, ὠπλισμένο μὲ τὸ πιστόλι, ὅταν τοῦ πέταξα τὸν νεαρὸ. Μπλέχτηκαν ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον κι' ἀρχισαν νὰ κατακυλοῦν στὴ σκάλα οὐρλιάζοντας καὶ τέλος ἔφτασαν κάτω στὴν πόρτα κι' ἔμειναν ἀσάλευτοι. Ἀνέβαινα τρέχοντας τὰ σκαλιά πρὸς τὸ δωμάτιό μου, ὅταν ὁ νεαρὸς ἀρχισε νὰ βγάξῃ ξεφωγητὰ πόνο. Ἄκουγα τὴ διαπεραστικὴ ἐκνευριστικὴ φωνὴ του ἀκόμα καὶ μέσα στὸ δωμάτιό μου. Μιὰ σφυρίχτρα τῆς ἀστυνομίας ἀκούστηκε κάπου κοντὰ καὶ φωνές καὶ τρεχάματα γέμισαν τὸ δρόμο καὶ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐκρυσά τὸ αὐτόματο κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι μου, μπήκα στὸν ἀνελευστηρὰ καὶ βγήκα ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Δυὸ ὑπηρέτες μὲ λιβρέα κουβαλοῦσαν ἐκείνη τὴ στιγμή τὸν νεαρὸ σ' ἕνα αὐτοκίνητο. Εἶχε χτυπήσει φαίνεται κάπου στὸ στήθος κι' ἔβγαζε κάτι ἀπαλὰ μουρμουριστὰ ἀναστενάγματα μαζί μὲ αἵματα ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Ὅταν ξαναγύρισα στὸ ξενοδοχεῖο, εἶδα, στὴν εἴσοδο, πλήθος ἀστυνομικῶν. Στὸ δωμάτιό μου χρειάστηκε δυὸ ὀλόκληρες ὥρες γιὰ ν' ἀποφασίσω ἂν θὰ πήγαινα στὸ ραντεβού μου μὲ τὸν Γκράντ

τὸ ἄλλο πρωί. Μὰ σκέφτηκα, ὅτι τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τοὺς φίλους καὶ πὼς δὲν θὰ εἶχαμε ἄλλους μελαδῆδες, κι' ἔτσι πῆγα στὸ ραντεβουῦ μου. Περίμενα δυὸ ὧρες στὸ ραντεβουῦ μου πρὶν ἔρθῃ ὁ Γκράντ. Ὁ πρωϊνὸς ἥλιος βρισκόταν κι' ὄλας ψηλά στὸν οὐνὸ, ὅταν ἔνα μικρὸ πολυτελὲς κότερο πλησίασε στὴν προκουμαία. Ἐνας ψηλὸς νέγρος μὲ ἄσπρο ζακέτο μου πέταξε ἕνα σκοινὶ καὶ ὁ Γκράντ πήδησε στὴν προκουμαία λέγοντάς μου :

— Καλημέρα, Τζέθρο. Ἄπο δῶ εἶναι ὁ Χότ-Σότ. Θὰ μᾶς κάνῃ τὸν μάγειρα.

Βάλαμε στὸ κότερο τὰ πράγματα ποὺ εἶχα ψωνίσει καὶ πέντε λεπτά ἀργότερα ἀκούστηκε ἕνα ἀπαλὸ μουρμούρισμα τῆς μηχανῆς καθὼς τὸ κότερο ξεκινούσε γιὰ τὸ γεμάτο κινδύνους καὶ ἀγωνία ταξίδι μας. Ὁ Γκράντ γύρισε τὴν πλώρη τοῦ κότερου πρὸς τὸν βορρᾶ.



Α ΝΕΜΟΣ δροσερὸς μὲ χτύπησε στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε πολὺ καλὸ. Ἄρχισα νὰ βλέπω τὰ πράγματα πολὺ αἰσιόδοξα. Σὲ λίγο ὁ Γκράντ ἔδωσε τὸ τιμὸνι στὸν νέγρο καὶ τὸν ἀκολούθησα στὴν καμπίνα τοῦ κότερου. Ἐκεῖ ἄκουσα μιὰ φωνὴ ποὺ μὲ χτύπησε σὰν κλόμπ στὸ κεφάλι :

— Τί ὥρα θὰ φτάσωμε ἐκεῖ, ἀγάπη μου;

Ἦταν ἡ κοπέλλα ! Καλὸς μελαδῆς κι' αὐτῆ. Ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ πέτσινη πολυθρόνα κι' εἶχε ἀνάμεσα στὰ χεῖλη ἕνα τσιγάρο, ποὺ μὲ τὸν καπνὸ του σκέπαζε τὴ μεταλλικὴ λάμψη τῶν ματιῶν της. Τὸ πρόσωπό της ἦταν πάντα χωρὶς καμμιὰν ἔκφρασι σὰν μιὰς ζύλινης κούκλας.

— Ἡ δεσποινὶς Λάυτον θάρθῃ μαζί μας, εἶπε ὁ Γκράντ.

— ὦ ! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημέ-

νος, εἶπα ἐγὼ κι' ἀνέβηκα πάλι στὸ κατὰστρωμα.

Τὰ πράγματα πῆγαιναν σπουδαῖα. Δὲν εἶχε καλὰ· καλὰ ἀρχίσει ἡ ἱστορία, κι' εἶχαμε ἀφήσει πρῶμας ἕναν σκοτωμένο, κι' ὁ Θεὸς ξέρει τί μελαδῆδες θὰ μᾶς ἔδινε ἡ κοπέλλα αὐτῆ. Ξαπλώθηκα σὲ μιὰ γωνία κι' ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου σὲ κάτι σκοινιά. Δὲν ἄργησα νὰ κοιμηθῶ βαρειά. Ὁ ὕπνος μου ἦταν γεμάτος κυνηγητά, αὐτόματα καὶ πεσιματα κοριμῶν ἀπὸ σκάλες.

Ὁ Χότ-Σότ μὲ ζύπνησε.

— Φτάσαμε, παιδί, εἶπε.

Σήκωσε τὸ χέρι του καὶ μοῦδειξε ἕνα νησί ἐκεῖ μπροστά μας.

— Εἶναι τὸ νησί Ὄντερ, ξανᾶπε. Ἐκεῖ θὰ σταθοῦμε.

Τὸ νησί ἦταν πολὺ μικρὸ. Εἶχε σχῆμα αὐγοῦ καὶ μᾶκρος ὡς ἕνα χιλιόμετρο. Μιὰ ζώνη ἀπὸ πυκνά δέντρα καὶ θάμνους ἀρχίζε ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά κι' ἔφτανε ὡς τριακόσια μέτρα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, ὅπου ὑψωνόταν ἕνας γυμνὸς γιγάντιος βράχος μισοφαγωμένος ἀπὸ τὰ χιόνα καὶ τὸν ἥλιο. Μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀνησυχίας φαίνονταν νὰ σκεπάζῃ τὸ νησί, σὰν νὰ μᾶς προειδοποιούσε γιὰ ἀγνωστὸς μελλοντικὸς κινδύνους.

— Πῶς σοῦ φαίνεται; ἄκουσα τὸν Γκράντ νὰ λήῃ δίπλα μου.

— Φαίνεται ἐντάξει, εἶπα ἐγὼ. Ὑπάρχει κανένα σπίτι ἐπάνω στὸ νησί;

— Ὁχι, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα καλυβάκι γιὰ τὸ καλοκαίρι στὴν ἄλλη ἀκρῆ του. Ὑπάρχει καὶ ἕνας μικρὸς μῶλος ἐκεῖ, καὶ ἕνα μικρὸ φυσικὸ λιμάνι.

Καθὼς μπαίναμε στὸ λιμάνι, ρώτησα τὸν Γκράντ :

— Πῶς γίνεται νὰ μὴ μὲν κανεὶς ἐδῶ;

— Ὁ θεὸς μου, εἶπε, ἦταν ἰδιοκτητὴς ὀλόκληρου τοῦ νησιοῦ. Ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἄρεσαν οἱ ἐπισκέψεις, εἶχε γεμίσει τ' ἀκρογιαλὶ μ' ἐπικίνδυνες παγίδες. Κι' ἔτσι οἱ ναυτικοὶ κι' οἱ ψαράδες ξέμαθαν νὰ ζυγῶνουν στὸ νησί αὐτὸ.

— Χμ !, ἔκανα ἐγὼ. Περιέργως ἀνθρώπος ὁ θεὸς σας.

Ξεφορτώσαμε τὰ πράγματα καὶ ἐγκατασταθήκαμε στὴν «καλύβα».

Ήταν μιὰ δμορφη βιλλίτσα μὲ ἀρκετὲς κρεββατοκάμαρες. Ὅμως ἐγώ, μιὰ κι' ἦταν καλοκαίρι, πήρα τὶς κουβέρτες μου καὶ πήγα καὶ ξάπλωσα δμορφα-δμορφα κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Τὸ πρωὶ ὁ Χότ-Σότ μᾶς εἶχε πολὺ νωρὶς ἔτοιμο ἕνα νόστιμο πρόγευμα. Ἡ κοπέλλα δὲν φάνηκε καθόλου καὶ ὁ Γκράντ κι' ἐγὼ φάγαμε χωρὶς ν' ἀλλάξωμε κουβέντα. Ἀμέσως μόλις τελειώσαμε, ἀρχίσαμε τὴ δουλειά.

Ἐγὼ ἔτοιμασα τὰ σύνεργα κι' ὁ Γκράντ μοῦ ἔδωσε ἕνα δερμάτινο σημειωματάριο μὲ τὶς ὁδηγίες. Εἶδα τότε πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐπιχωμάτωσι, ἀλλὰ γιὰ ἕνα εἶδος χωρομετρίας. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες, ποῦ ἦσαν γραμμένες μὲ ἕναν λεπτό νευρικό χαρακτῆρα στὸ σημειωματάριο, θὰ ἀκολουθοῦσα μιὰ ὀρισμένη γραμμὴ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο κι' ἀπὸ λόφο σὲ λόφο, σύμφωνα μὲ τὸ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος ποῦ καθώριζαν. Γιατὶ ἄραγε; Γιὰ ποιὸ σκοπὸ; Δὲν καταλάβαινα.

Ὁ Γκράντ μοῦ ἔδειξε τὸ σημεῖο τῆς ἀφειτηρίας, ἕναν σιδηροσωλήνα μπηγμένον ὄρθιο σὲ τσιμεντο μπροστὰ στὴ βιλλίτσα καὶ ἐγὼ καθώρισα τὸ γεωγραφικὸ στίγμα. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀπλὲς δουλειὲς ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχη ἕνας μηχανικός. Στῆνεὶς ἀπὸ σημείο σὲ σημείο σιδερένιους ἢ ξύλινους στύλους. Εἶναι σάν νὰ κάνης τοπογραφία, καταγράφοντας στὸν χάρτη μιὰ περιοχὴ. Οἱ σημειώσεις ποῦ σὲ ὁδηγοῦν, δείχνουν τὶς γωνίες καὶ τὶς ἀποστάσεις. Τραβᾶς τόσα μέτρα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀφειτηρίας, στρίβεις σὲ μιὰ ὀρισμένη γωνία καὶ πάει λέγοντας. Ἀπλὴ καὶ εὐκόλη δουλειὰ.

Κι' ὅμως ἡ δουλειὰ ποῦ μοῦ ἔδωσε νὰ κάνω ὁ Γκράντ ἦταν σάν ἐφιάλτης. Ὅταν ἔστριψα τὴν τρίτη γωνία, βρέθηκα ἐπάνω σὲ μιὰ πλαγιά γεμάτη γκρεμοὺς καὶ ἀετοφωλιές, καὶ στὴν τετάρτη πέρασα ἐπάνω ἀπὸ ἕναν γκρεμὸ ἑκατὸ μέτρων. Αὐτὰ ὅλα ἦταν κακὸς μπελάς; μὰ ὅταν οἱ γραμμὲς ποῦ χάραζα ἀρχίσαν νὰ τρέχουν ἢ μιὰ παράλληλα στὴν ἄλλη καὶ τελικὰ ξα-

ναπέρασα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀφειτηρίας, κατάλαβα πὼς κάτι περιέργο συνέβαινε μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ Γκράντ. Πῆγα λοιπὸν καὶ τὸν βρήκα, καθὼς αὐτὸς ἔκοβε ἕνα δέντρο γιὰ νὰ φτιάξη στύλους γιὰ τὴ δουλειὰ μας.

— Ἀκοῦστε, φίλε μου, τοῦ εἶπα, αὐτὲς οἱ σημειώσεις εἶναι ἀκατανόητες. Κάποιος ἔχει κάνει λάθος. Ἡ γραμμὴ δὲν καταλήγει ποῦθεν. Μήπως ἦταν τρελλὸς αὐτὸς ποῦ ἔγραψε τὶς σημειώσεις αὐτές;

Ὁ Γκράντ σκούπισε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ μοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποῦ προσπαθοῦσε νὰ κἀνῃ αὐστηρὴ καὶ ποῦ ὅμως ἐλαφρότερη στὸ βάθος:

— Σᾶς προσέλαβα νὰ τραβήξετε αὐτὴ τὴ γραμμὴ. Οἱ σημειώσεις εἶναι ἐντάξει. Ἐφόσον ἐγὼ εἶμαι ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴ δουλειὰ σας καὶ ἔσεῖς παίρνετε τὴν ἀμοιβὴ σας, τί σᾶς νοιάζει γιὰ τὰ παραπέρα;

— Θέλω νὰ ξέρω τί κάνω.

— Τραβᾶτε μιὰ γραμμὴ, Τζόνς. Μὴ σᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ὑπόλοιπα.

Τὸν ἄφησα καὶ γύρισα πάλι στὴ δουλειὰ μου. Ἦμουν σάν παραζαλισμένος. Ποῦ διάβολο βάδιζα; Ποῦ θὰ κατέληγε τὸ παλαβὸ αὐτὸ στριφογύρισμα; Μιὰ λέξι ἀν' μοῦ ἔλεγε τότε ὁ Γκράντ, θὰ ἔλυνα ἀμέσως τὸ αἰνίγμα, κι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἔσωζε ἀπὸ αἱματοχυσίες καὶ τρομακτικὲς ἀγωνίες. Μὰ δὲν μίλησε, κι' ὅταν ἔλυσα τὸ αἰνίγμα ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά.

Ἀρχίζει ἡ ἐπίθεσις



ΜΟΧΘΗΣΑΜΕ μὲ τοὺς βράχους, τοὺς θάμνους καὶ τὴ ζέση γιὰ τρεῖς ὀλόκληρες μέρες. Δουλεύσαμε ὄχι ὀχτῶ ὥρες τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ξημερώματα, ὡς τὴν ὥρα ποῦ ἔπεφτε πιὰ τὸ βράδυ. Ἡ τετάρτη μέρα μᾶς βρήκε καμμιὰ πεντακοσαριά μέτρα ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀφειτηρίας. Εἶχαμε κάνει ἐννιά φορὲς αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ γιὰ

δεκάτη φορά ή γραμμή ξαναγύριζε πρὸς τὴ βιλλίτσα.

Τότε, σάν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε γράψει τὶς σημειώσεις νὰ εἶχε ξαφνικά βαρεθῆ αὐτὸ τὸ πάει-κι' ἔλα, ἡ γραμμὴ ἔστριψε πρὸς τὸν βορρᾶ, καὶ τέλος τράβηξε κατευθεῖαν γιὰ τὴν κορυφὴ τοῦ πέτρινου λόφου, ποὺ ὕψωνόταν στὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ.

Δουλεύαμε ἐπάνω στὴν πέτρινη πλαγιά τοῦ λόφου τὸ ἀπόγευμα, ὅταν συνέβη κάτι ὀλότελα ἀπροσδόκητο, ποὺ μ' ἔκανε νὰ νιώσω ἀνατριχίλες. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου εἶδα καμμιὰ πενηνταριά μέτρα πῶ κατῶ μιὰ λάμψι, τὴ λάμψι ποὺ βγάζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπάνω στὴν ἀσάλινη κἀννη ἑνὸς πιστολιοῦ. Φώναξα τοῦ Γκράντ καὶ ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο.

Μιὰ θυμωμένη πιστολιὰ ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμή καὶ μιὰ σφαῖρα χτύπησε στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου μου καὶ μὲ ράντισε μὲ μικρὰ συντρίμματα πέτρας. Ὁ Γκράντ βρισκόταν κι' ὄλας πίσω ἀπὸ μερικὸς βράχους, πέντε μέτρα πῶ κατῶ.

—Τί διάβολο!, μούγγρισε.

—Κάποιοι φίλοι σας, Γκράντ. Ἐκἀνα τὴ γνωριμία τους πρὶν ξεκινήσωμε. Μὰ ὑποτίθεται πῶς δὲν πρέπει νὰ ξέρω τίποτα ἐγώ, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἄπλῶς δουλεύω ἐδῶ καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἔ;.

Ἐκανε πῶς δὲν κατάλαβε τὸν ὑπαινιγμό.

—Ποῦ εἶναι τὸ αὐτόματό σας; ρώτησε.

—Στὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου, ποὺ πρέπει νὰ βρίσκεται πέντε-ἕξη μέτρα ἀπὸ τὸν φίλο ποὺ μᾶς ρίχνει, εἶπα ἐγὼ σκύβοντας καθὼς ἀκουσα ἕναν δεῦτερο πυροβολισμό. Μὲ προσλάβετε γιὰ μηχανικό καὶ κατήντησα νὰ γίνω στόχος σκοποβολῆς. Παράγινε τὸ πρᾶγμα, Γκράντ. Κάτι ὑποπτο ὑπάρχει σ' ὄλη τὴν ὑπόθεσι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα.

—Εἰ, φώναξε ὁ Γκράντ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἔρριχναν ἀπὸ κάτω. Τί γίνεται ἐκεῖ κάτω;

Πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπάντησι. Ἐνας τρίτος πυροβολισμὸς ἀκούστηκε καὶ μιὰ σφαῖρα μαστίγωσε οὐρ-

λιάζοντας τοὺς βράχους ἀνάμεσά μας. Μείναμε ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους ἀκίνητοι γιὰ εἴκοσι λεπτὰ κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

—Ἄκουσε, εἶπε ὁ Γκράντ. Θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ. Δέκα μέτρα πίσω σου ἀρχίζει μιὰ σειρὰ βράχων ποὺ θὰ μὲ προστατεύει ἀπὸ τὶς σφαῖρες τους καὶ θὰ μὲ βοηθήσει ἔτσι νὰ φτάσω ὡς τὴν κορυφὴ. Ἄπ' ἐκεῖ θὰ πάρω τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν ἄλλη πλαγιά καὶ θὰ κατεβῶ στὴ βιλλίτσα.

—Στὸ μεταξύ θὰ ἔχετε μαζέψει καμμιὰ δεκαριά σφαῖρες, τοῦ εἶπα ἐγώ.

—Ἴσως, μοῦ εἶπε ὁ Γκράντ σταθερά. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ παίξω ὄλα γιὰ ὄλα. Ἴσως ὑπάρχουν κι' ἄλλοι συμμορίτες στὴ βιλλίτσα. Ἴσως... Ἡ Λαέλ... Τρέμω ὀλόκληρος στὴ σκέψι αὐτὴ...

—Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπα. Βέβαια, ἡ Λαέλ εἶναι στὴ βιλλίτσα. Καμμιὰ ὄμως βοήθεια δὲν πρόκειται νὰ τῆς προσφέρῃς, στολίζοντας τὸ δέρμα σου μὲ σφαῖρες. Ἴσως νὰ κάνῃς ὄμορφο λείψανο, ὄμως οἱ πεθαμένοι δὲν μποροῦν πιά νὰ κάνουν ἔρωτα. Κάθησε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσαι καὶ περίμενε ὥσπου νὰ νυχτώσῃ. Στὸ μεταξύ πῆς μου τί ἀκριβὲς συμβαίνει.

Τὸ πρόσωπό του εἶχε χλωμιάσει καὶ τὰ σαγόνια του σφίγγονταν σὲ σημεῖο ποὺ οἱ μῦς εἶχαν φουσκώσει.

—Θέλουν νὰ μοῦ πάρουν τὸ σημειωματάριο.

—Νὰ τὸ κάνουν τί; Θέλουν νὰ παίξουν κι' αὐτοὶ τὸ παλαβὸ αὐτὸ πάει-κι' ἔλα μὲ τὶς ἀκατανόητες γραμμές; Τί ὑπάρχει πίσω ἀπ' ὄλα αὐτά;

—Ἄει στὸ διάβολο!, εἶπε κι' ἔκανε νὰ σηκωθῆ.

—Στάσου, φίλε μου, περίμενε μιὰ στιγμή. Ἄν θέλῃς νὰ φύγῃς, περίμενε λίγο νὰ συνεννοηθοῦμε κάπως. Ἐχω στὰ χέρια μου τὸ βιβλίο, ποὺ τόσο πολὺ θέλουν νὰ πάρουν οἱ φίλοι μας μὲ τὰ πιστόλια. Δὲν θὰ τ' ἀφήσω νὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια, πρὶν μάθω τί ἀκριβὲς συμβαίνει. Τώρα, ἂν φτάσῃς στὴν κορυφὴ, πάρε τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ σπίτι, μὰ μὴν πᾶς πολὺ κοντά. Ἄν

δῆς ἕνα δεύτερο γιῶτ στο λιμανάκι, μὴν προχωρήσης.

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε αὐτὸς ξερά.

—Κάθισε κοντὰ στὴν κορυφή καὶ περιμένε με.

—Ἐσὺ ποῦ θὰ πᾶς; μὲ ρώτησε αὐτὸς βιαστικά.

—Νά πάρω τὸ αὐτόματό μου, διάβωλε. Ἴσως δὲν ἔψαξαν τὸ σακκάκι μου. Καλὰ θᾶναι ἂν πάρω στὰ χέρια μου τὸ δῦλο.

Ἐρριξε μιὰ ματιὰ στο ρολοῖ του.

—Ἐν τάξει. Στις ὀχτῶ εἶναι πιὰ νύχτα. Θὰ σὲ περιμένω ἐκεῖ ἐπάνω στὶς ὀχτῶ... ἂν δὲν συμβῆ τίποτα στο μεταξύ.

Ἐπειτα, πρὶν προλάβω νὰ πῶ λέξι, τινάχθηκε ὄρθιος κι' ἄρχισε νὰ τρέχη πρὸς τὴν σειρὰ τῶν βράχων ποῦ ἄρχιζε καμιαὶ δεκαριά μέτρα πίσω μου. Ἐκανε τρία μεγάλα βήματα καὶ ξαφνικά ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ἕνα συννεφάκι σκόνης σηκώθηκε δυὸ πιθαμὲς πίσω ἀπ' τὸν Γκράντ. Ἐνα-δυὸ ἀκόμα βήματα, κι' ἄλλος πυροβολισμὸς, αὐτὴ τὴ φορά λίγο ψηλότερα ἀπ' τὸ κεφάλι του. Δυὸ βήματα ἀκόμα, καὶ τὸ μεγάλο σῶμα τοῦ Γκράντ ἔξαφανιζόταν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, τὸν ξαναεἶδα νὰ σέρνεται κατὰ γῆς πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους. Οἱ πλατεῖς του ὦμοι διαγράφονταν ἐπάνω στὸν οὐρανὸ καθαρά. Κράτησα τὴν ἀναπνοή μου. Ἄν εἶχαν βάλει κανέναν σκοπὸ πρὸς τὴν ἄλλη μεριά τοῦ λόφου, ὁ Γκράντ ἦταν καταδικασμένος. Ἀφοῦ θὰ τὸν ξέκαναν αὐτὸν σὰν κοτιτόπουλο, θὰ ἔρχονταν ἔπειτα ὄλοι μαζί εἰς ἀναζήτησίν του. Μπρρρρ!

Μὰ οἱ δειχτες τοῦ ρολογιοῦ μου ἔδειξαν τὸ πέρασμα δέκα πέντε λεπτῶν καὶ κανέναν πυροβολισμὸς δὲν εἶχε ἀκουσθῆ. Ἀνάσασα. Ὁ Γκράντ βρισκόταν πιὰ σὲ ἀσφάλεια. Κι' ἐγὼ βρισκόμουν σὲ ἀσφάλεια, μὰ ἔπρεπε νὰ περιμένω νὰ νυχτώσῃ γιὰ νὰ ξετρυπώσω. Στὸ μεταξύ ξάπλωσα ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ ἄρχισα νὰ διαβάζω τὸ περιφημο σημειωματάριο. Τὸ διάβασα τρεῖς φορές ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Γωνίες, ἀποστάσεις, γωνίες, ἀποστάσεις καὶ τίποτ' ἄλλο. Τί θὰ μπορούσαν αὐτοὶ νὰ βγάλουν

ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀκατανόητα στριφογυρίσματα; Τότε, ξαφνικά, μιὰ ἰδέα ἔλαμψε στοῦ μυαλοῦ μου σὰν ἀστραπή:

Κάποιος εἶχε κρύψει κάτι, ἢ ἠθελε νὰ κρύψῃ κάτι. Ἦταν ἡ μόνη ἐξήγησις ποῦ μπορούσα νὰ δώσω στὶς παλαβὲς σημειώσεις. Ἐξ ἄλλου ἡ δολοφονία ἐπιμονὴ τῶν ἄλλων ἔδειχνε πὼς αὐτὸ τὸ κάτι ἔπρεπε νὰναι κάποιος θησαυρὸς!



ΜΟΛΙΣ εἶχε δώσει ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἥλιος. Μεγάλες σκιὲς σέρνονταν ἐπάνω στὴν πέτρινη πλαγιά, κάτω στ' ἀκρογιάλι καὶ πέρα στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα. Προσπάθησα νὰ ὑπολογίσω ποῦ θὰ κατέλυε ἡ γραμμὴ, ποῦ ὑπαγόρευαν οἱ σημειώσεις, καὶ βρῆκα πὼς τὸ τέρας της ἔπρεπε νὰναι κάπου πέρα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νησιοῦ. Ἴσως...

Περιμένα ὥπου νύχτωσε γιὰ καλὰ καὶ βγῆκα τότε ἀπὸ τοὺς βράχους μου. Ἦταν πιὰ ἐννιά, μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τῆς Σελήνης. Ἦταν κάτι ἀνατριχιαστικὸ νὰ κατεβαίνης μιὰ κατασκότεινη πλαγιά πρὸς ἕναν ἐχθρὸ ὠπλισμένο, ποῦ δὲν μπορείς νὰ ξεχωρίσης. Ἡ ἰδέα πὼς κάθε στιγμὴ μπορούσα νὰ δῶ τὴ φλόγα ἐνὸς πιστολιοῦ νὰ ξεπηδάη μέσ' στοῦ σκοτάδι, μὲ ἔκανε νὰ χύνω κρῦον ἰδρώτα. Τὸ στομάχι μου εἶχε γίνει ἕνας σφιχτὸς κόμπος καὶ τὰ νεῦρα μου ἀνασκιρτοῦσαν σὲ κάθε ἦχο.

Τὸ σκοτάδι ἔκανε τὰ ἀντικείμενα νὰ φαίνονταν φανταστικὰ σχήματα. Ἐνας βράχος ἔμοιαζε μὲ ἀνθρώπινο σῶμα. Τὸ κλαδί ἐνὸς δέντρου μοῦ φαίνόταν σὰν κἀννη τουφεκιοῦ. Κατέβαινα ἀργά-ἀργά καὶ κάθε τόσο προσπαθοῦσα νὰ μῆξω τὰ βλέμματά μου μέσα στοῦ πηχτὸ σκοτάδι.

Εἶδα τὸ σακκάκι μου ἀπὸ δυὸ-τρία μέτρα μακρῶ. Στὸν γιακᾶ

καί στά μανίκια ήταν φαγωμένο και γυάλιζε ελαφρά μέσ' στο σκοτάδι. Στάθηκα τεντώνοντας τ' αὐτιά μου. Ἐνας βάτραχος ἔβγαλε μιὰ κραυγή κάπου κοντά στην ἀκρογιαλιά καί ἔνα ἀεράκι σάλεψε τὰ κλαδιά γύρω μου.

Σηκώθηκα ὄρθιος καί ἀπλώσα τὸ χέρι μου πρὸς τὸ κρεμασμένο σακκάκι. Τὰ δάχτυλά μου τὸ ἀγγιζαν κιόλας, ὅταν ἔνα πρᾶγμα μ' ἔπιασε ἀπ' τὰ πόδια κι' ἔπεσα μὲ τὸ κεφάλι μέσα σ' ἕναν θάμνο. Ρίγη ἄρχισαν νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν σάν ποντίκια στὴ σπονδυλική μου στήλη κι' ἡ καρδιά μου χτυποῦσε σάν καμπάνα ἀπὸ τὸ φόβο. Τὰ μαλλιά μου εἶχαν σηκωθῆ ὄρθια. Σιγά-σιγά ἀπλώσα τὸ χέρι μου καί ἔπιασα τὸ πρᾶγμα ποῦ μὲ εἶχε ρίξει κάτω. Ἦταν ἕνα κλαδί!

Βλαστημῶντας, σηκώθηκα καί πῆρα τὸ σακκάκι μου. Τὸ αὐτόματο βρισκόταν πάντα στὴ μέσα τσέπη του. Μὲ γρήγορα βήματα ἄρχισα νὰ ἀνεβαίνω πρὸς τὴν κορυφή. Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἄρχισα νὰ προχωρῶ ψαχουλευτὰ μὲ τὸ αὐτόματο ἔτοιμο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἐνα ψιθύρισμα μὲ σταμάτησε.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Γκράντ πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο.

— Ὁ Τζόνς, εἶπα καί προχώρησα.

— Βρήκατε τὸ αὐτόματο;

— Ναί, ἀπήντησα σηκώνοντας τὸ ὄπλο ψηλά.

Ξαφνικά, μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Ἄνοιξα τὴ φυσιολογική του καί μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευσις μὲ κυρίευσε. Ἦταν ἄδειο!

— Αὐτοὶ εἶναι κάτω στὸ σπῆτι, ψιθύρισε ὁ Γκράντ. Εἶδα τρεῖς. Οἱ δυὸ ἔχουν τουφέκια κι' ὁ ἕνας αὐτόματο. Ἐχουν πιάσει τὴ Λαέλ καί τὸν Χότ-Σότ.

— Ποιοὶ εἶναι; ρώτησα ψιθυριστὰ.

— Δὲν ξέρω.

— Μωρὲ μπράβο!, εἶπα κι' ἐνοιώσα τὸν θυμὸ νὰ μὲ πνίγη. Ἄν δὲν ξέρετε ποιοὶ εἶναι, πῶς αὐτοὶ ξέρουν γιὰ τὸ σημειωματάριο καί τὴ γραμμὴ καί ὅλα τὰ σχετικὰ;

— Ἴσως, εἶπε ὁ Γκράντ, νὰ ἀκουσαν γιὰ τὴ διαθήκη.

Προσοχή!

ΜΟΝΟ

Η «ΜΑΣΚΑ»,

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙ

ΤΙΣ ΓΝΗΣΙΕΣ

ΚΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΩΝ ΠΙΘ ΔΗΜΟΦΙΛΩΝ

ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΗΡΩΩΝ



Στὰ ἀναγνώσματα τῆς «Μάσκα» ἐξαιρούνται πάντοτε τὰ κατορθώματα καί οἱ ἥρωῖμοι μόνον τῶν ἀνθρώπων ποῦ κυνηγοῦν τὸ ἔγκλημα καί ποτὲ ἐκείνων ποῦ τὸ υποστηρίζουν.

Ἐξ ἄλλου, ὅλα τὰ ἀναγνώσματα ποῦ δημοσιεύει ἡ «Μάσκα» εἶναι ἀναμφισβητήτου φιλολογικῆς ἀξίας, γραμμένα ἀπὸ συγγραφεῖς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου κύρους.



Ἀποφεύγετε

τις ἀπομιμήσεις!

— Ποιὰ διαθήκη...

— Ἄς πᾶμε κάτω ἐκεῖ, Τζόνς, εἶπε ἀπότομα ὁ Γκράντ. Ἐχεις τὸ αὐτόματο μαζί σου. Πρέπει... πρέπει νὰ ἐλευθερώσω τὴ Λαέλ...

— Στάσου, φίλε, αὐτὸ θέλουν κι' αὐτοὶ. Τὸ αὐτόματο εἶναι ἄδειο. Βρῆκαν τὸ σακκάκι καί τὸ ἄδειασαν καί τὸ ἄφησαν ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσουν.

Βλαστήμησε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὰ κάτω. Τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Στάσου, είπα. Ίσως υπάρχει κι' άλλος τρόπος. Πές μου δηλ την ιστορία κι' ίσως βρούμε καμμιά διέξοδο.

Στάθηκε και ψαχούλεψε τις τσέπες του. Δεν καταλάβαινα τί έκανε ώσπου είδα τη λάμπη ενός σπύρου και την κάφτρα ενός τσιγάρου. "Αρπαξα το τσιγάρο και το πάτησα.

— Πολύ καλά, μούγγρισα, κάνε τους τέτοια σήματα και σε λίγο τ'ο κορμί σου θά είναι κατά μερικές σφαίρες βαρύτερο.

Μέ βλαστήμησε με μι' άτση σιγανή φωνή και έπειτα από ένα λεπτό άρχισε να μου διηγείται την ιστορία. "Ήταν μι' παράξενη ιστορία. 'Ο Γκράντ είχε ένα θείο, τόν περίφημο Τόμ Γκράντ που ήταν ιδιοκτήτης τών περισσότερων σιδηροδρόμων τής πολιτείας. Τά πλούτη του ήταν άμύθητα. "Όταν πέθανε, οί δημοσιογράφοι προσπάθησαν να υπολογίσουν τ'ο μέγεθος τής περιουσίας του, μα δεν μπόρεσαν. "Ό,τι αριθμό κι' άν έλεγε κανείς, δεν θά πεφτε έξω. 'Ο νεαρός ήταν ό μόνος κληρονόμος του.

"Εδώ όμως μερδεύονταν τά πράγματα. 'Ο γερο-Γκράντ ήταν μηχανικός και ήθελε να κάνει μηχανικό και τόν άνηψιό του. Τόν έστειλε λοιπόν σ' ένα πολυτεχνείο, μα τ'ο παιδί, άντι να καθήση να μελετήσει μαθηματικά κι' όλα τά σχετικά, τώρριξε στη μουσική. Είχε κάνει μάλιστα σπουδαίες προόδους στη μουσική, μα ό γέρος δεν είχε πάρει είδησι τί γινόταν, ώσπου πέθανε. "Όταν άνοιξαν τή διαθήκη, τ'ο μόνο πράγμα που κληρονόμησε ό νεαρός Γκράντ, ήταν τ'ο σημειωματάριο με τίς γωνίες και τίς άποστάσεις.

Κανένας άλλος δεν μνημονεύονταν στη διαθήκη, έκτός από τούς υπηρέτες που πήραν μερικά μικρά ποσά. 'Ο δικηγόρος τού γέρου είπε στον νεαρό Γκράντ πώς έπρεπε να ακολουθήση τή γραμμή που καθώριζαν οί σημειώσεις. "Η κληρονομιά βρισκόταν στο τέλος αούτης τής γραμμής. Τί να ήταν αούτη ή κληρονομιά; Σε τί ποσόν άνερχόταν; 'Ο Γκράντ δεν ήξερε, μα φανταζόταν πώς ξεπενούσε τά τρία έκατομμύρια δολλάρια.

"Όταν ό Γκράντ τέλειωσε τήν αφήγησή του, μείναμε κι' οί δυό μας για κάμποση ώρα σιωπηλοί, κυτιάζοντας τά φώτα που έλαμπαν στα παράθυρα τής βιλλίτσας κάτω στην άκρογιαλιά. Τέλος ό Γκράντ είπε :

— Ξέρεις τώρα δλόκληρη τήν ιστορία. Πρέπει να έλευθερώσωμε τή Λαελ τώρα. "Υπάρχει κίνδυνος... "Ω θεέ μου!... Θά σου δώσω...

— Καλά, καλά. Θά τ'ο κουβεντιάσωμε αούτ'ο άργότερα. "Ας πηγαίνομε τώρα.

Τ'ο άεράκι άρχισε να γίνεται ψυχρό. Σήκωσα τ'ο γιακά τού σακκακιού μου, μα κρύος ιδρώτας κατέβαινε στην πλάτη μου καθώς προχωρούσα στο μονοπάτι πρ'ος τή βιλλίτσα. Σταθήκαμε καμμιά έκατοστή μέτρα πρ'ιν από τ'ο σπίτι.

— Περίμενε εδώ, Γκράντ, τού είπα. Θά συρθώ ως τ'ο σπίτι και θά ρίξω μι'α ματιά άπ'τά παράθυρα. "Επειτα θά βρούμε κανέναν τρόπο να τούς ξεγελάσωμε.

— Μά..., άρχισε αούτός.

— Θά περιμένεις εδώ, ξανάπα με έντονο ύφος. "Εγώ θά καταφέρω να φτάσω ως εκεί χωρίς να με πάρουν είδησι, ένω έσύ θά κάνης φασαρία σαν δλόκληρο κοπάδι άλογα.

Προχώρησα και τόν άφησα μόνο. "Ενας σκοπός στεκόταν μπροστά στη βεράντα. "Από ένα παράθυρο πρ'ος τά δεξιά ξεχυνόταν ένα ποτάμι φωτός. "Εκανα τή βόλτα τού σπιτιού και πλησίασα από τ'ο πίσω μέρος. Ζύγωσα στο παράθυρο, άνασηκώθηκα έλαφρά στις μύτες τών ποδιών μου και κύταξα μέσα.



ΕΙΔΑ τόν Χότ-Σότ ριχμένον κατάχαμα στη ρίζα τού άπέναντι τοίχου. Τά χέρια του και τά πόδια του ήσαν γερά δεμένα με σκοινί, και γύρω από τ'ο στόμα του ήταν τυλιγμένο ένα μεγάλο μαντήλι.

'Ο μεγαλόσωμος άνδρας, με τά λεπτά αντιπαθητικά χείλη, ήταν καθισμένος έπάνω σ' ένα χαμηλό σκαμνί κυτιάζοντας τήν κοπέλλα που είχε γυρισμένη τήν πλάτη πρ'ος

έμένα. Κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο βαρύ πιστόλι. Ή κοπέλλα δέν ήταν δεμένη.

— Δέν ξέρω, ξλεγε ή Λαέλ εκείνη τή στιγμή. Δέν ξέρω.

‘Ο μεγαλόσωμος άνδρας τής χαμογέλασε, με τό άποκρουστικό του χαμόγελο πού ξεσκέπαζε τήν άκρη μόνο τών δοντιών του. ‘Ενας άλλος άνδρας, κοντός, με μακρρά χέρια, πού έμοιαζε με πίθηκο, ήταν καθισμένος σε μιá πολυθρόνα κοντά στον νέγρο. ‘Ο μεγαλόσωμος άνδρας ύψωσε τή φωνή του :

— ‘Ε, Πώλ! *Έλα μέσα.

Βαρεία βήματα άκούστηκαν στή βεράντα, και ό σκοπός πήκε μέσα. Ήταν κι’ αυτός ύψηλόσωμος, μά πολύ αδύνατος και τó δέρμα του ήταν πολύ χλωμό. Σίγουρα ήταν φυματικός. Τόν άνεγνωρίσα. Ήταν ένας άπ’ αυτούς πού είχαν προσπαθήσει νά πάρουν τή δουλειά.

‘Ο άνθρωςος με τά λεπτά χείλη ειπε κάτι κι’ ό σκοπός πέρασε στήν κουζίνα. ‘Ο πιθηκάνθρωςος σηκώθηκε και πήγε νά σταθί δίπλα στήν πόρτα. ‘Ο πρώτος χαμογέλασε πάλι κι’ έγνεψε στήν κοπέλλα.

‘Εκείνη τότε έβγαλε ένα ξεφωνητό άνθρώπου πού του χώνουν πυρωμένες βελόνες στή σάρκα του! ‘Ενοιωσε τά μαλλιά μου νά σηκώνονται και πάλι όρθια από φρίκη. ‘Ενα δεύτερο ξεφωνητό άκούλουθησε: «Βοήθεια!... Στήβ!...»

Τά ξεφωνητά αυτά έκαναν τή δουλειάτους. Κατάλαβα τó σατανικό κόλπο όταν άκουσα γοργά βήματα έξω στή βεράντα. Με μεγάλη δυσκολία κρατήθηκα στο παράθυρο, όταν είδα τήν πόρτα νά ανοίγη με όρμη και τόν Γκράντ νά χυμάη μέσα με μιá λάμψη τρέλλας στα μάτια. ‘Ωρμησε έπάνω στον άνθρωςο με τά λεπτά χείλη.



Τό κλειδί του θησαυρού



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ με τά λεπτά χείλη δέν έσάλεψε, ούτε και ή κοπέλλα, μά ό πιθηκάνθρωςος έπεσε έπάνω του από πίσω και τόν ξάπλωσε καταγής με ένα τρομερό χτύπημα. ‘Ο Γκράντ έμεινε άκίνητος χάμω στο πάτωμα.

‘Η κοπέλλα γέλασε, μά ό μεγαλόσωμος άνθρωςος τή χαστούκισε βλαστημώντας:

— Σκύλα! ‘Ο άλλος είναι άκόμα έξω!

‘Η κοπέλλα ούρλιασε και πάλι, για μένα αυτή τή φορά, μά έγω έτρεχα κιόλας γοργά πρós τόν λόφο. Τά πράγματα ξεκαθάριζαν τώρα. ‘Η κοπέλλα, ή Λαέλ Λάυτον, ήταν ό συνδετικός κρίκος ανάμεσα στον Γκράντ και τούς συμμορτες. Για τήν ώρα βρισκόμασε σε πολύ άσχημη θέση. Αυτό είχα τον Γκράντ, τó νέγρο και όπλα. ‘Εγώ είχα μόνο τó σημειωματάριο.

‘Εβγαλα τόν σογιά μου από τή μιá τσέπη και ένα κουβάρι κερωμένο σπάγγο από τήν άλλη. ‘Εκανα μιση ώρα νά φτιάξω ένα γερó σκoiνι καμμιά είκοσαριά μέτρα μακρό κι’ άλλη μιση ώρα νά βρω τά δέντρα πού μου γρειάζονταν. ‘Εδεσα τó σκoiνι και άρχισα πάλι νά κατεβαίνω πρós τó σπιτί.

Αυτή τή φορά έκανα όση μεγαλύτερη φασαρία μπορούσα μέσα στους θάμνους, μολοντί ή Σελήνη είχε βγή και σκορπούσε άφθονο φώς. Στάθηκα, όταν ή πόρτα άνοιξε, και φώναξα:

— Γκράντ!

Πήρα άμέσως τήν άπάντησι. ‘Ενα ήλεκτρικό φανάρι άναψε και ένας πυροβολισμός αντίχησε μέσα στήν άπόλυτη ήσυχία τής νύχτας. ‘Η σφαίρα πέρασε ψηλά έπάνω άπ’ τó κεφάλι μου. ‘Εγώ ούρλιασα και άρχισα νά τρέχω κουτσαίνοντας.

— Τόν πέτυχα!, άκουσα νά λέη πίσω μου μιá δυνατή φωνή.

‘Η λιγνή σιλουέττα του σκοπού

χύθηκε ξοπίσω μου. Έρριξε δυο άκόμα φορές, μά πρέπει νάναι κανείς πρωταθλητής τής σκοποβολής γιά νά μπορέση νά πετύχη ξέναν άνθρωπο πού τρέχει τή νύχτα σέ μία πλαγιαία μέσα στό φώς τής Σελήνης. Ή πρέπει νά είναι κανείς πολύ τυχερός. Ό φίλος μου όμως δέν ήταν.

Βρισκόμουν καμμιά δεκαπενταριά μέτρα μπροστά του, όταν ξεστριψα πίσω άπό τούς βράχους, όπου του είχα στήσει τήν παγίδα. Μόλις ξεστριψα, έπεσα άνάμεσα σέ δυο θάμνους και περιμένα. Σε λίγες στιγμές βρισκόταν κοντά μου κοντανασαίνοντας και πατώντας βαρεία έπάνω στά χαλκία. Ξαφικά...

Έπεσε έπάνω στό σκoinί. Μιά βλαστήμια άκούστηκε, έπειτα ένα γουργούρισμα και μία πιστολιά— μόνο μία. Τέλος, έπειτα από μερικούς σπασμούς, τό σώμα του έμεινε άκίνητο, κρεμασμένο άπό τή θηλιά πού του είχα έτοιμάσει. Ήταν ένα παληό κόλπο, πού είχα μάθει άπό τούς Ίνδιάνους τής Βραζιλίας τόν καιρό πού δούλευα στά παρθένα δάση τής χώρας αυτής. Δένεις μ' ένα σκoinί τις κορυφές δυο δέντρων, έτσι πού νά γείρουν άπό τό τέντωμα. Ρίχνεις έπειτα μέ μία πέτρα έναν σπάγγο έπάνω άπ' τό σκoinί και τά χαμηλώνεις στό ύψος ανθρώπου, δένοντας τόν σπάγγο σ' έναν βράχο ή σέ κανέναν κορμό δέντρου. Κρεμάς έπειτα μία μεγάλη θηλιά άπ' τό σκoinί στό μέρος όπου ύπολογίζεις πώς θα περάση ό φίλος και... περιμένεις! Αυτός πέφτει στη θηλιά, πού άμέσως σφίγγεται γύρω άπ' τόν λαιμό του! Ταυτόχρονα ό σπάγγος, πού κρατάει τό σκoinί χαμηλόμένο, σπάει και οί κορφές τών δέντρων τεντώνουν τό σκoinί, σηκώνοντας στόν άέρα τό σώμα του φίλου!

Ωρμησα και πήρα τό αυτόματο, πού ό κρεμασμένος άφησε νά πέση έπάνω στά χαλκία. Γύρισα πίσω κι' είδα δυο άκόμα ηλεκτρικά φανάρια νά ανεβαίνουν γοργά τήν πλαγιαία. Άρχισα νά τρέχω πρός τήν αντίθετη κατεύθυνσι και σέ λίγο βρισκόμουν έπάνω σ' έναν βράχο καμμιά πενηνταριά μέτρα

μακριά. Άπό εκεί είδα τό φώς τών φαναριών νά πέφτη έπάνω στόν κρεμασμένο κι' άκουσα τις βλαστήμιες τών συντρόφων του νά άντηχούν μέσα στη νύχτα. Μιά βαρεία φωνή, πού φαινόταν ν' άνήκη στόν πιθηκάνθρωπο, είπε :

— Άς γυρισωμε πίσω, άρχηγέ. Αυτός ό διάβολος μπορεί νάχη στήσει κι' άλλες παγίδες... Τό νησί κρύβει τώρα τόν θάνατο σέ κάθε βήμα μας!...

Ό άλλος τόν βλαστήμησε άγρια. — Πάμε πίσω στό σπίτι, πρόσθεσε. Τό πρωί θα ψάξωμε δλόκληρο τό νησί. Θα τόν...

— Άρχηγέ, ξεχνάς πώς έχει ένα αυτόματο τώρα!, μουρμούρισε ό άλλος.

Άφησαν τόν κρεμασμένο νά αιωρήται έπάνω στό σκoinί και άρχισαν νά τρέχουν πρός τό σπίτι. Άφησα νά περάση κάμποση ώρα και τούς άκολουθήσα έπειτα σιγά-σιγά. Πήρα μαζί μου πάλι σπάγγο κι' άλλα σχετικά σύνεργα γιά μία δεύτερη παγίδα.

Πήγα άπό τό πίσω μέρος του σπιτιού, σερνόμενος στην κοιλιά. Άπ' εκεί σιγά-σιγά τράβηξα γιά τήν προκυμαία. Κάθε τόσο σταματούσα, κρατούσα τήν άναπνοή μου και έστηνα τ' αυτί. Μέ τρόπο σκεφτόμουν πώς άπό στιγμή σέ στιγμή μπορούσε νά ξεχυθή μέσ' άπό τή νύχτα καμμιά πύρινη γλωσσα στέλνοντάς μου μία σφαίρα, πού θα έδινε τέλος στην Ιστορία και τή ζωή μου. Ό κοντός πιθηκάνθρωπος έκοβε βόλτες έπάνω στη βεράντα. Έστησα τήν παγίδα μου στην άρχή του μώλου, πού έδω άπό τά δυο γιώτ, πού λικνίζονταν έπάνω στά ήσυχα νερά.

Όταν σύρθηκα πίσω στό σπίτι, έβαλα τό αυτόματο έπάνω στό περβάζι του παράθυρου κι' έπειτα όπομακρύνθηκα και στάθηκα καμμιά πενηνταριά μέτρα άπό τό σπίτι. Σηκώθηκα τότε όρθιος και φώναξα:

— Έ! Άπό τό σπίτι!

Ό σκοπός έπεσε φαρδύς· πλατύς κατάχαμα κι' ή πόρτα άνοιξε. Ό ψηλός πήδησε έξω και φώναξε :

— Τι θέλεις;

— Έρχομαι!, φώναξα. Άν μου ρίξετε, δέν θα πάρετε ποτέ σας τό

σημειωματάριο! Θέλω νά κουβεντιάσωμε.

— "Ελα, εἶπε αὐτός, μὰ πέταξε πρῶτα χάμω τὸ αὐτόματο.

Πέταξα τὸ ἄδειο αὐτόματο—τὸ αὐτόματο πού εἶχα στὸ σακκάκι μου—καὶ κατέβηκα μπροστὰ στὸ σπίτι. Κανεῖς μας δὲν μίλησε, ὥσπου μῆκαμε ὄλοι στὸ σπίτι. Τότε ὁ ψηλὸς μου εἶπε :

— Λοιπόν ;

— Εἶμαι ἕτοιμος νά κουβεντιάσω μαζί σας, ἀπῆντησα. "Ἐχετε τὰ ὄπλα, μὰ ἐγὼ ἔχω τὸ σημειωματάριο. Δὲν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα χωρὶς αὐτό. "Αν μὲ σκοτώσετε, δὲν θὰ μάθετε ποτέ σας ποὺ βρίσκεται. "Ἐξ ἄλλου δὲν μπορῶ νά τὰ βάλω μαζί σας. Εἰσθε οἱ πιὸ δυνατοί...

— Λοιπόν ; ρώτησε ὁ ψηλός.

— Λοιπόν, φίλε, ἢ θὰ δουλέψωμε μαζί, ἢ κανεῖς μας δὲν θὰ βάλῃ χέρι στὸν θησαυρό.

"Ὁ ψηλὸς δὲν ἀπῆντησε, μὰ ἡ κοπέλλα φώναξε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου :

— Μὴν τὸν ἐμπιστευθῆς! Θὰ σὲ ξεγελάσῃ!

— Εὐχαριστῶ, μικροῦλα μου!, τῆς εἶπα ἐγώ. Πῶς ὅμως θὰ σὰς ξεγελάσω ἀφοῦ ἔχετε ὄλα τὰ ὄπλα ἐσεῖς ;

— "Εἰ ἀρχηγέ!, φώναξε ὁ πιθηκάνθρωπος. Μὰς γέλασε ! Τὸ αὐτόματο πού πέταξε εἶναι τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πού ἄφησα στὸ σακκάκι του ἄδειο τὸ ἀπόγεμα!...

"Ὁ ψηλὸς σήκωσε τὸ βαρὺ πιστόλι του καὶ μὲ σημάδεψε κατὰστηθα.

— "Ἐτσι, λοιπόν, ἔ ; σφύριξε χαμογελῶντας ἀντιπαθητικά. Ψάξε τον, Τζένκ.

"Ὁ πιθηκάνθρωπος μὲ ἔψαξε ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορφή, μὰ δὲν βρῆκε τίποτα.

— Τίποτα, Λούκ, εἶπε. Θὰ μιλήσῃ ὅμως ἂν τοῦ κάψωμε τὰ πόδια!

— "Ἰσως ναί, μὰ ἴσως κι' ὄχι, εἶπα ἐγώ. Μὰ ἐκεῖνο πού προέχει, εἶναι νά τελειώσωμε πρῶτα μὲ τὴ γραμμῆ. "Ὁ φίλος πού εἶναι ἀκόμα κρεμασμένος ἀπὸ τὸ σκοινὶ ἦταν ὁ μηχανικός σας. "Αν μὲ σκοτώσετε ἢ μὲ σακατέψετε, ποιὸς θὰ τραβήξῃ τὴ γραμμῆ; Κανεῖς ἀπὸ τοὺς

δύο σας δὲν μπορεῖ νά τὰ καταφέρῃ.

— Τί ζητᾶς ;

— Τὰ μισά!

"Ὁ ψηλὸς φάνηκε διστακτικὸς γιὰ λίγο κι' ἔπειτα εἶπε :

— Σὺμφωνοί! Φέρε τὸ βιβλίο.

Βγῆκα ἔξω στὴ νύχτα καὶ ξαναγύρισα μὲ τὸ σημειωματάριο. Στὴν πόρτα μὲ ξανάψαξε ἀπάλι ὁ πιθηκάνθρωπος μὲ σχολαστικότητα. "Ἀρπάξε ἔπειτα τὸ βιβλίο ἀπὸ τὰ χέρια μου καὶ τὸ πέταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι. "Ὁ Λούκ ἔπεσε ἀπληροτα ἐπάνω του κι' ἄρχισε νά γυρίζῃ τὶς σελίδες του.

"Ἐκανα δύο βήματα πρὸς τὸ τζάκι. "Ὁ Λούκ στεκόταν μπροστὰ στὸ τραπέζι μὲ τὴν κοπέλλα πίσω του. "Ὁ Τζένκ στεκόταν δίπλα στὴν πόρτα. Τότε εἶδα πῶς τὸ σῶμα τοῦ νέγρου βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, ὅπου εἶχα ἀκουμπήσει τὸ γεμάτο αὐτόματο. Μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι φαινόταν θαμπὰ τὸ αὐτόματο. "Αν πῆγαινα κοντὰ στὸν νέγρο, θὰ ἔπεφτα νεκρὸς πρὶν προλάβω νὰ πιάσω τὸ ὄπλο.

"Ἐρριξα τὰ βλεμματά μου ἐπάνω στὸ σῶμα τοῦ νέγρου, ὅταν μιὰ ἐλαφρὴ κίνησις του τράβηξε τὴν προσοχή μου. "Ὁ Χότ-Σότ εἶχε ἐλευθερώσει καὶ τὰ δύο του χέρια! Μὲ κινήσεις ἀνεπαίσθητες σερνόταν πρὸς ἕνα τουφέκι, πού ἦταν ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο. Τὰ μεγάλα του μάτια μὲ ἰκέτευαν νά σωπάσω. Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Τζένκ ἀπὸ τὴν πόρτα :

— Τί διάβολο συμβαίνει ἐκεῖ ;

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἡ σκηνὴ ἔμεινε ἀμετάβλητη. "Ἐπειτα ὁ Χότ-Σότ σηκώθηκε στὰ γόνατά του κι' ἄρπαξε τὸ τουφέκι. Μ' ἕνα πῆδημα ἐγὼ βρέθηκα δίπλα στὸ παράθυρο. Τὰ μουδιασμένα ὅμως δάχτυλα τοῦ νέγρου δὲν μπόρεσαν νά κρατήσουν τὸ ὄπλο καὶ τ' ἄφησαν νά πέσῃ χάμω. "Ὁ Τζένκ ἔβγαλε τότε ἕνα μεγάλο γυαλιστερό πιστόλι ἀπὸ μιὰ θήκη πού εἶχε στὴ μέση του. Μὲ δύο πηδήματα, βρέθηκε δίπλα μου καὶ τὸ δωματίο ἄρχισε νά τραντάζεται ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς. Κόκκινη φωτιά ἔβγαινε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Τζένκ. "Ὁ Λούκ κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ βαρὺ

του πιστόλι, μα ὁ Τζένκ τὸν ἐμπόδιζε νὰ δῆ τί ἀκριβῶς γινόταν.

Οἱ σφαῖρες τοῦ πιθηκάνθρωπου ἔμπαιναν μιά-μιά στὸ βασανισμένον κορμί του νέγρου. Ἡ ράχη τοῦ Χότ-Σότ κουλουριάστηκε καὶ τὰ μέλη του σπαρτάρησαν. Μέσα στὸν πάταγο καὶ τὴν ἀναστάτωση πού ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο, κανεὶς δὲν ἄκουσε οὔτε πρόσεξε τὸ σπάσιμο τοῦ τζαμιοῦ τοῦ παράθυρου. Ὁ Τζένκ ἔσκυβε ἐπάνω στὸν νέγρο μὲ τὴν κἀνη του πιστολιοῦ του ἀνάμεσά στα μεγάλα μάτια, πού ἀρχισαν νὰ ἀναστρέφονται.

— Ἔτσι λοιπὸν, σκουληκι!, οὐρλιασε ὁ Τζένκ καὶ τράβηξε τὴ σκανδάλη.

Τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου νέγρου ἔγινε ἕνας πολτὸς ἀπὸ αἷμα, σάρκες καὶ τσακισμένα κόκκαλα! Ἔτσι ἦταν πιά πολὺ ἀργὰ ὄταν πῆρα στὸ χέρι μου τὸ αὐτόματο. Τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο ἀπὸ μιὰ κοκκινωπὴ οὐμίχλη. Δὲν ἔβλεπα παρὰ μόνον τὸ στρογγυλὸ πρόσωπο τοῦ Τζένκ καὶ τὰ γουρουνίσια ματάκια του, πού ἔλαμπαν ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ αἵματος. Κάπου πίσω του ὁ Λούκ βλαστημοῦσε κι' ἡ Λαέλ ἔβγαζε μιὰν ἀνάσα γεμάτη τρόμο.

— Αὐτὸ θὰ... ἀρχισε νὰ λέη ὁ Τζένκ.

Τότε εἶδε τὸ αὐτόματο. Τὸ εἶδε ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸν γοφὸ μου μὲ τὴ μπούκα του μιὰ πιθαμὴ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Κατάλαβε, μέσα στὸ δευτερόλεπτο πού ἀκολούθησε, πὼς δὲν θὰ προλάβαινε νὰ σηκώσῃ τὸ πιστόλι του. Τὰ χεῖλη του ἀνοιξαν καὶ πρῶσπάθησε νὰ μιλήσῃ.

— Ἀ!...

Τράβηξα τὴ σκανδάλη. Μιά κοκκινογάλαζη φλόγα ξεπήδησε κι' ἀγγιξε τὸ πρόσωπό του. Τοῦ ἔδωσα τὴν ἴδια τύχη, πού εἶχε δώσει αὐτὸς στὸν ἄμοιρο τὸν νέγρο. Τοῦ ἔρριξαν τρεῖς σφαῖρες, πού τὸν ἔστειλαν τρία μέτρα μακριὰ μὲ τὸ πρόσωπο τσακισμένο.

Τότε γιὰ πρώτη φορὰ μπόρεσε ὁ Λούκ νὰ δῆ τί γινόταν στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δωματίου. Μοῦ ἔρριξε ἀμέσως μὲ τὸ μεγάλο του πιστόλι, μα τὸ χέρι του δὲν ἦταν σταθερὸ καὶ δὲν μὲ πέτυχε. Ἡ δευτέρη σφαί-

ρα μοῦ ἔξυσε τὸ χέρι. Τοῦ ἔστειλα τὶς ὑπόλοιπες σφαῖρες τοῦ αὐτόματου. Κάτι μὲ χτύπησε στὸ πόδι καὶ κάθησα κάτω. Ὅταν οἱ καπνοὶ κατακάθησαν, ὁ Λούκ εἶχε φύγει κι' ἡ Λαέλ ἔσκυβε νὰ πιάσῃ τὸ τουφέκι.

— Ἀσ' το κάτω!, τῆς φώναξα, ἀλλοιῶς θὰ μὲ κἀνης νὰ σκοτώσω γυναικα.

Τὸ ἄφησε καὶ τὴν ἴδια στιγμή

μιὰ τρομερὴ, διαπεραστικὴ, ἀνυπόφορη κραυγὴ ἀκούστηκε ἔξω στὴ νύχτα. Πετᾶχτηκα ὀρθιος. Ἡ κραυγὴ ἔσανόσθηκε, σάν οὐρλιασμα σειρήνας, καὶ ξαφνικὰ σταμάτησε.

Ἡ κοπέλλα μὲ βλαστήμησε μὲ μιὰ σφουριχτὴ φιδίσια φωνὴ καὶ ἔξαφνικὰ ἔσανόσθηκε νὰ πιάσῃ τὸ ὄπλο.

Ἐκανα δυὸ βήματα καὶ μὲ ἕνα χτύπημα πέταξα χάμω τὸ τουφέκι πού κρατοῦσε. Χύμηξε ἐπάνω μου καὶ τὴν χτύπησα. Ἐπese καταγῆς καὶ τότε ἔγιναν ὄλα ἦσυχια, πολὺ ἦσυχια. Μποροῦσα ν' ἀκούω μακριὰ τοὺς βάτραχους νὰ κοάζουν. Ἐσκυψα καὶ ἔλυσα τὸν Γκράντ.

— Ὁ Λούκ θὰ μᾶς καταστρέψῃ τὸ γιῶτ', φώναξε.

Ἐγὼ κούνησα τὸ κεφάλι μου κι' ἔσκυψα νὰ δέσω τὴν κοπέλλα.

— Δὲν θὰ μπορέσῃ πιά νὰ κἀνη τίποτα ὁ Λούκ, εἶπα. Ὁ Λούκ εἶναι νεκρὸς!

— Ἄσε με νὰ τὴ δέσω ἐγὼ, εἶπε σκυθρωπὰ ὁ Γκράντ.

Τὸν ἄφησα, πῆρα ἀπὸ χάμω τὸ φανάρι τοῦ Τζένκ καὶ βγῆκα ἔξω. Τὸ πόδι μου μὲ τρέλλαινε στοὺς πόνους κι' ὁ Γκράντ μὲ πρόλαβε, πρὶν φτάσω στὸ πτώμα τοῦ Λούκ.

Ἔνα μυτερὸ ξύλο εἶχε διαπεράσει τὸ κορμί του καὶ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν πλάτη του. Ἔνας πυγμαῖος μοῦ εἶχε μάθει τὴν τρομερὴ αὐτὴ παγίδα κάποτε πού ἦμουν στὴν κεντρικὴ Ἀφρικὴ.

Ἄκουσα μὲ τὸ τρελλὸ διαπεραστικὸ γέλιο, ἐνῶ ἀκόμα ἤμαστε εἰκοσι μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ὁ Γκράντ ἔτρεξε μπροστὰ κι' ὄτσι μῆκα μέσα τὸν βρῆκα νὰ προσπαθῆ νὰ σώσῃ τὸ σημειωματᾶριο ἀπὸ τὶς φλόγες τοῦ τζακιοῦ. Ἡ Λαέλ στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου γελῶντας ἀκόμα.

— Τὸ ἔκαψα! Τὸ ἔκαψα!, οὐρλια-

ζε. Ουτέ έσεις θά πάρετε τόν θησαυρό!

—Μην καίς τά δάχτυλά σου, Γκράντ, είπα έγώ. Δέν μάς χρειάζεται τό βιβλίό αυτό!

Πήγα έπειτα κοντά στην κοπέλα καί τής είπα :

—Μή σαλέψης, κατσικά! Αυτή τή φορά θά σέ δέσω έγώ.

Έμεινε ήσυχη ώσπου τήν έδεσα γερά.

Θέλετε τώρα νά μάθετε τί βρήκαμε στην άκρη τής γραμμής; Δέν βρήκαμε κανέναν πραγματικό θησαυρό. Βρήκαμε όμως ένα μάτσο κλειδιά, τά κλειδιά τών θησαυροφυλακίων του παράξενου θείου του Γκράντ, μερικά κλειδιά, που αξιζαν εκατομμύρια δολάρια!

Όταν πιά αφήσαμε πίσω μας τό νησί, ό Γκράντ με ρώτησε :

—Πώς ήξερες που νά ψάξης χω-

ρίς τό σημειωματάριο;

—Είναι άπλό. Στην τελευταία σελίδα του ύπήρχαν τά γράμματα αυτά: Π. Σ. Σ. Τ. Α. Αυτά ήσαν ή λύσις του μυστηρίου.

—Και τί έσήμαιναν τά γράμματα αυτά;

—Πίσω Στο Σημείο Τής Άφειτηρίας. Αυτό έσήμαιναν. Ό μακαρίτης ό θεός σου είχε κρύψει τά κλειδιά κάτω από τόν στύλο τής άφειτηρίας, άφου όμως πρώτα μάς βασάνισε με τά άτελείωτα ζιγκ-ζάγκ τών γραμμών του!

Θέλετε τώρα νά μάθετε και τί δώρο μου έκανε ό Γκράντ; Δέκα χιλιάδες δολάρια, παρακαλώ! Μάλιστα!

ΤΕΛΟΣ

JOHN HAWKINS

(Μετάφρασις : Στέλιου Άνεμοδουρά)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ 5ο

Άν καί δέν γνωρίζε άγγλικά, ή ώραία Τσέγα πρόσφυξ Σόνια Μάσερεν διασκεδάξει στον πρώτο χορό που πηγαίνει καί κολακεύεται από τά κομπλιμέντα που τής κάνουν καί που τής τά ξεγγεί ό συμπατριώτης της Γιάν Κροπέκ. έγκαταστημένος από πολλά χρόνια πριν στό Λονδίνο.

Ό έπιθεωρητής Κόμπ βρίσκεται καί αυτός στην έσπερίδα. Καί αυτό άσφαλώς από μιá παράδοξη έπέμβασι της Θείας Προνοίας, γιατί σέ μιá στιγμή που ό έπιθεωρητής Κόμπ βγαίνει σέ μιá βεράντα της κοσμικής σάλας, καταλαμβάνει τή Σόνια νά σκύβη έπάνω από τό πτώμα του Κροπέκ. Ένα άνθος, που φορούσε στα μαλλιά της ή Σόνια, βρίσκεται στα χέρια του νεκρού. Ό Κόμπ γονατίζει, τή στιγμή ακριβώς που ή Ναομή Δελαφίλδ κάνει τήν εμφάνισή της στή βεράντα.

—Τί ...τί είναι εκεί; ρωτάει ή Ναομή.

—Ό Κροπέκ, άπαντά ό Κόμπ.

—Τί τρομερό! Μόσσο είμαι εύχαριστημένη για ό,τι έκανες, Σόνια. Ήταν καιρός πιά κάποιος νά του έσοκίση τήν προδοτική καρδιά!

Ή Σόνια διαμαρτύρεται ότι είναι άθώα με τή βοήθεια του Ηώλ Χόλμιν.

που μιλάει τσίγκια. Ή Σόνια ξεγγεί ότι, καθώς βγήκε νά πάρη λίγον άέρα, σκόνταψε έπάνω στο πτώμα. Δέν ξέρει πως τό άνθος αυτό βρέθηκε στα χέρια του Κροπέκ. Άν καί μέσα στον συνωτισμό του χορού ένοιωσε κάποιον τράβηγμα στα μαλλιά της.

Γυρίζοντας τό πτώμα του Κροπέκ άνάσκελα, ό Κόμπ βρίσκει ένα πιστόλι, που δέν φαινόταν προηγουμένως. Καθώς πάει νά φορέση τό παλτό της ή Σόνια, πέφτει ένα σημείωμα γραμμένο άγγλικά με τόν γραφικό χαρακτήρα του Κροπέκ, που λέει :

«Έλα νά με βεθς στή βεράντα άμα τελείωση ό άλλος χορός.»

Όλοι βεβαιώνουν ότι δέν άκουσθηκε κανένας πυροβολισμός κι' ό Κόμπ υποθέτει ότι, ό κρότος θά καταπνίγη από τόν θόρυβο της μουσικής. Βλέπει γύρω του καί λέει ήρεμα :

—Ό δολοφονος έκανε δυό λάθη. Τό ένα άποδεικνύει ποιός δέν έσοκίωσε τόν Γιάν Κροπέκ, τό άλλο ποιός διέπραξε τό έγκλήμα. Έσύ! (δείχνει κάποιον). Έσύ τόν έσοκίωσες.

Ποιό ήταν τό σημείο που άπεδείκνυε τήν άθωότητα; Καί ποιό ήταν τό άλλο που άπεδείκνυε ποιός είχε σοκτώσει τόν Κροπέκ;

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #2 - Απρίλιος 2016

Επιλογή-Εισαγωγικό σημείωμα: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Στην επόμενη Short Story :

“ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ”



Η πρώτη περιπέτεια του
ΛΕΜΙ ΚΟΣΙΟΝ

Γραμμένη από τον μαίτρ του είδους

ΤΖΙΜΜΥ ΚΟΡΙΝΗ

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

